

DEVLET

ey Türk kendine dön..

HAFTALIK MİLLİYETÇİ SİYASİ GAZETE
BİRİNCİ YIL ★ DOKUZUNCU SAYI ★ 2/6/1968
PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR ★ 150 KURUŞ

Rota Değiştirmeyen

LİDER

selâm

● E. İsmail Okcu ●

YUNANLILAR DA HATIRLIYORLAR !

«İstanbul'u sevmeyse gönül, aşkı ne anlar» demiş şair. Ben, «İstanbul'u görmiyen, güzel'i tanımaz!» derim; şu İstanbul'u, her geçen gün yeni bir acube yapı ile çirkinleştirmeye çalıştığımız İstanbul'u. Allah onu Sultan Fatih Mehmet'in elleri ile Türklere bahsetti. O gün bugün Türkler bu güzelliği avuçlarında tuttular fakat bir türlü ona lâyık olmayı beceremediler. Yazık!

İstanbul üzerine, İstanbul'un tek semti üzerine şüphesiz kitaplar yazılır... Yazılmıştır da.. Ne söylene, söylenmemiş değil; ne yazılsa, kâfi değil! Bırakalım güzelliğini şairler dile getirsin, çirkin yapıları Mimariyat Odası görsün, Belediye görsün.

29 Mayıs deyince, hafızam onaltı yıl evveline gidiyor, o günlerde sevgili Yunan dostlarımızın nazik yürekleri incinmesin diye, fethin beş yüzüncü yıl dönümünün pek parlak geçmemesine özellikle dikkat edilmişti. Nerdeyse Yunanlılara Fatih namına bir özürname yollıyacaktık, «Aman kusurumuza bakmayın, Sultan Mehmet bir hata işlemiş» diyecektik! 29 Mayıs'ı hatırladığımızı Yunanlılara hatırlatmamak için çırpındık durduk. Meğer bu çırpınmalara neyin hiç lüzum yokmuş. Onlar bu tarihi bizden daha iyi, daha hazırlıklı karşıyorlarmış. Bu yıl neler yaptılar, daha duymadım ama; geçen yılın törenlerinin hikâyeleri çoktan ulaşmıştı kulağıma, nedense milliyetçi geçinen basınımızın bile yer vermekten sakındı bu törenlere.

Efendim sevgili Yunanlı dostlarımız, 29 Mayıs'ı; bilhassa meşhur megalî idealarını hortlatmak, İstanbul'un bir gün muhakkak Yunan olacağı inancını aşılama için pek titizlikle karşıyorlar. O gün radyoları bangır bangır bağıyor, gazeteleri manşet üstüne manşet çekiyor; çeşitli kuruluşları, dernekleri vs de özel törenler hazırlıyorlar.

Büyük matem günlerinin acısını içlerinden duyup, İstanbul'un bir gün Yunanlıların eline geçeceği hülyası ile avunuyorlar. İstiklâl savaşımızda, Ege'de Türk sillesi yemiş olan Yunan eski muharipleri, sırf o gün için Türk barbarlı-

ğını (!) anlatan hatıralar yayınıyorlar. Velhasıl her 29 Mayıs'ta Yunan Milleti bir kerre daha kin duyuyor, bir kerre daha düşman oluyor Türklere ve bir kerre daha Megalî İdealarını hatırlayıp, bu gülünç hayale ciddiyetle bağlanıyorlar. Doğrusu onlar için tebrik edilecek bir husus!

Biz, bu yana, Moskof düşmanlığının bile tarihe karıştığı bizim yana bakalım; pembe gözlükler takınmış gözleri, «dostluk» diye diye, dört tarafa gülücükler saçan ağızları görüyoruz. Özellikle bugün, patrikhaneyi de görüyoruz. Tam 516 yıl önce 1 Haziran günü, camiye çevrilmiş Ayasofya'da cuma namazı kılan Fatih Sultan Mehmet, şahane toleransının bir neticesi olarak Patriklik makamı ile de meşgul oluyor ve bu makamı boş bırakmak elindeyken, İstanbul'da müslümanlarla hristiyanlar tam bir ahenk içinde yaşayabilsinler diye, Rumlara kendi âdet ve ananelerine uygun şekilde bir Patrik seçmelerini emrediyor.

O gün bugün, din fonksiyonunun yanında siyasi olaylara da el atan Patrikhane'nin Türklere ihaneti tarihi vesikalarla tespit edilmiş bulunmaktadır. Bırakın çok eskiyi, İstiklâl savaşımızda Anadoluya saldıran Yunanlıların yanı başında yer almış, çeteler teşkil etmiş, en âdisinden propagandalara girişmişti. Bütün bunlar pek iyi bilinen şeylerdir, bir Türk büyüğü sallandırmayınca açılmayacak olan meşhur kapalı orta kapısı da bilinir. Baştan başa Ege sahillerini ve İstanbul'un Yunan olmasını, ön gören Megalî İdeaları da bilinir. Ama nedense hatırlanmak istenmez, 29 Mayıs'ta bile..

Oysa Yunanlılar hatırlıyorlar ve özellikle 29 Mayıs'ı kendi propagandalarına iyi bir vesile teşkil ettiği için törenlerle anıyorlar. Biz de hiç olmazsa bir bugün olsun, Batı Trakya'dan orada siyasi, inzibati maddi manevi işkence gören millettaşlarımızdan bahsedelim, ama bütün basınımız, radyolarımız, çeşitli kuruluşlarımız ve okullarımızla olsun, tıpkı onların yaptığı gibi, fazlası değil, onların yaptığı kadar.

millet'den devlete**İstanbul'u Fetheden****Yeniçeriye Gazel**

VUR PENÇE-İ ÂLİ'DEKİ ŞEMŞİR AŞKINA
GÜLBANGI ÂSMÂNI TUTAN PİR AŞKINA
EY LEŞKER-İ MÜFETTİHÜ'L-EBVÂB VUR BUGÜN
FETH-İ MÜBİNİ ZÂMİN O TEBŞİR AŞKINA
VUR DEYR-İ KÜFRÜN ÜSTÜNE REKZ-İ HİLÂL İÇÜN
GELMİŞ BU ŞEHSÜVAR-I CİHANGİR AŞKINA
DÜŞSÜN ÇELENĞİ RÜM'UN EĞİLSİN SER-İ FİRENK
VUR TÜRK'Ü GÖNDEREN YED-İ TAKDİR AŞKINA
SON SALVETİNLE VUR Kİ AÇILSIN BU SURLAR
FECR-İ HÜCÛM İÇİNDEKİ TEKBİR AŞKINA

Yahya Kemal BEYATLI

Şu kopan fırtına Türk Ordusudur Yârabbi!
Senin uğrunda ölen ordu budur Yârabbi!
Tâ ki yükselsin ezanlarla müeyyed nâmin,
Gaalip et, çünkü bu son ordusudur İslâmın.

Yahya Kemal BEYATLI

Haftanın yazısı

SULTAN İKİNCİ MEHMET HAN GAAZİ HUZURUNDA

FETİH VE ZAMAN

Peyami TURAN

Mekânın cennet olsun Hünkârim, feth-i mübinden bu yana beş yüz on altı yıl oldu.

Her yeni gün dünya daralıyor; eloğlu, göklerden, şimdi zamanı gönlünce kesip biçiyor. Görünürlerde yokuz henüz.

Nice zamandır, yıllar uzun, öyle uzun geliyor ki bize.. Zaman fiilimizi aştı çoktandır; zamanı yapan biz değiliz artık. Dışımıza taşı, zaman dışımızda akıyor ve köpürüp kabaran dalgaları Hünkârim, uzaktan, itilmiş, yalın seyretmek, sonsuzu kıran yabancı darbeler altında ezilmek öyle zor, öyle zor ki...

Âlemi İslâmın zamanda fetretidir bu; yıkık mâbetlere döndü gönlümüz. Ama, gökler aralansın, diyorum; İsrail'in borusu mu çaldı ne?.. Bunca kahır toprak çekmez Sultanım; zamanı kul etmek emelindeyiz.. Yeşeren dualarımızı göklere çek ve Hünkârim, Âli Osmana selâmet et ki, şimdi bir başka güç ve bir ölümsüz ölçüyle, sonsuzu kuşatmak kavgasına yolcuuz.

Evveli, kâfire uzun gelirdi, bitmek bilmezdi zaman. Dünyayı şereflendirdiğiniz gün, Peygamber Efendimizin dudaklarından dökülen müjde, Murat Han'ımızın dualarında yenilenmiş ve zaman kara bulutlar misali çökmüştü kâfir üstüne. Zamanın ölçüsü müjdelenen fetihdi. Bir mukaddes beyan ve bir ölümsüz sancak, sonsuzluğun içinden zamanı çekip süzmüştü. Hünkârim; sonsuzluk zaman olmuştu. Efendimiz hadis-i şerifi ile sonsuzu kesmişti ve Ulubatlı Hasan otuz yigidi ile, dikince sancağı surlara, onu sınırlamıştı. Böylece zaman doğmuştu, o andan o güne kadarki zaman olmuştu.

Zamanın muhtevasını veren bizdik. Cümlelerin gözü üstümüzde, fiilimizde idi. Küffar için zaman, orduyu hümayun sefer için otağ kuranda başlardı ve bitmezdi bir türlü. Korkuda zaman büyür Hünkârim ve bekleyiş onu çekilmez kılar. Akıncıların nal seslerini beklemek, çan seslerini keskin kılıçların habercisi diye beklemek... Zordu Hünkârim, kâfirin işi zordu gerçekten...

Buyruk çıkmıştı hakanımızdan, güneşi unutsun insanlar, demişti; biz ufuklarda doğar doğar geçeriz!..

Birbirinin üstünden yuvarlanıp aşan dağlar gibiydi zaman; o dağlar bizdik! Orta Asya'dan kopup, Orta Avrupa'da görünüşümüzdü zaman; Allah yolunda sancağı şerifin bir konaktan, bir başka konağa dikilişiydi. «Hey ana, bu zahmet din yolundadır. Zira bizim elimizde İslâm kılıcı vardır. Eğer bu zahmeti ihtiyar etmezsek bize gaazi demek yalan olur.» Tarihe doğuşumuzla başlamıştı ve Kızılelma uğruna dökülen her damla kan, zamanı belirleyen nirengi olmuştu. Zamanı fiili ile yapan, onun sınır taşlarını diken bizdik ama, sığmazdık bu zamana; Kızılelmaya ulaştığımız dem, zaman olacaktı bizim için. Yürüyen coşup kabaran bizdik, bekleyen küffar.

Biz ebediyetle ölçüşürdük...

Bizans, günlerce göz kırpmadan boğazda yükselen hisarı seyretmişti. Konulan her yeni taşa Bizans, çaresiz, ümitsiz, yaklaşan kaderini görmüştü. O muhteşem eser mücessem zaman olup da çökmüştü Kayzer'in göğsüne ve en uzun günlerini yaşamıştı Bizanslı asker. Artık merdiven kavgası dolduramazdı zamanını; Boğazkesen'de başlayan zaman, ölüm ve korku yığılmıştı surlara.

Osmanlı, zamanı değil, yaptığı işi bildirdi Hünkârim; dur durak yoktu ki Osmanlıda zaman uzasın. Yetişemedi zaman fiilimize, kim bilir yorgun düştüğü de olurdu. Vezir paşalarımız ve cümle askeri İslâm yaşı, günü unutmamıştı; sur diplerinde bir heyecan, bir iman fırtınası, hayatı sonsuza düğümleyip durmuştu. «Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın, bilâkis Rab'leri katında diridirler.» O gün, sur diplerinde kıyamet var, demiştiler. O gün, bir âyetin sırrına erenler toprağa mâna vermiştiler.. Bir gün gemiler dağlara tırmandı denizden,

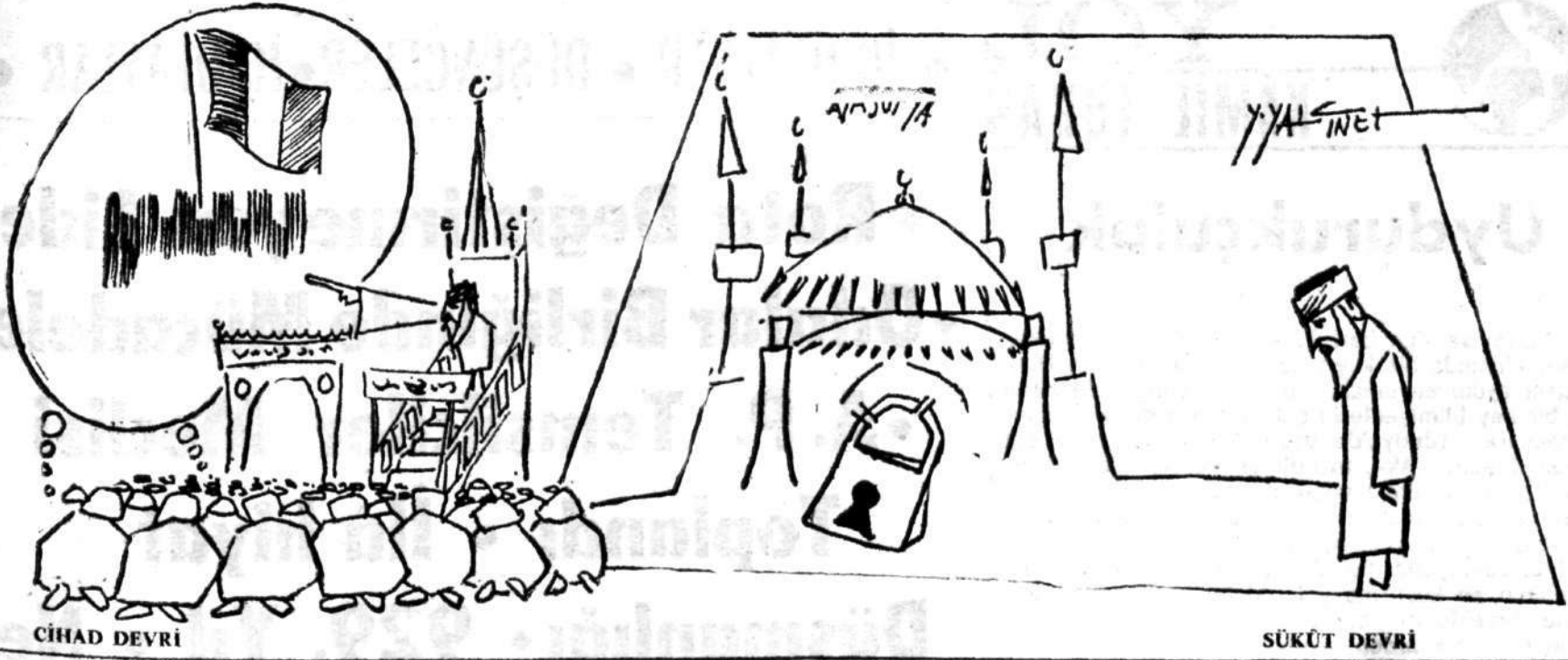
Kudret ve zafer bizlere miras dedemizden.

Aydınlığa açmıştı sinisini şehri İstanbul. Ve bir çağ çökmüştü zaman içinden, ve bir çağ şahlanmıştı gür mehterimizden! Surlar boyunca meşaleler yanmıştı son gece. Ve orduyu hümayun tekbir ile o sabah surlarda görününce, secdeye kapanmıştı koca Hünkâr...

ALLAHU EKBER! ALLAHU EKBER!...

(Ocak Dergisi'nden)

«Esarete Cuma Namazı kılınmaz!..» devince MARAŞLI imam 1. kurtuluş hareketi başlıyordu

CİHAD DEVRİ

SÜKÛT DEVRİ

FATİH'İ ANMA TÖRENİ

Alim, dedi : «Bir hârika öğrenciydi!»

Şair, dedi : «Yer yer, sözü bir inci!»

Fatih Sultan» diye andık onu biz..

Tarih, dedi : «Fâthilerin en genci!» (*)

Arif Nihat ASYA

(*) Hicri 857 Ebed'le.

AYASOFYA

Söylendiğine göre, İstanbul'un Fethi hazırlık larında Sana Çandarlı, engel olmaya kalkışmıştı.

Bizim, Ayasofya'yı yeniden feth etmek kararımızın karşısına da bir takım Çandarlı'lar dikilmekte dir.

Sen olsan ne yapardın FATİH?

Arif Nihat ASYA

orduları, mefkûre bayrağını Müslüman Türk orduları na teslim edip çekildikten sonra da durum değişme di. Üstelik İslâm imanı cihan hakimiyet efkûresi ile birleşti, hedefe yürüyüş hızlandı. Kostantinopl Türkün kırmızı elması oldu. Sanki de peri padişahının kızı idi. Bütün Türklerin yüreğine girmiş, hepsini büyülemiş ti.

Masallar, destanlar hep İstanbul üstüne söylenir di. «Evet 29 Mayıs 1453 öncesinin İstanbulu her hangi bir şehir değil ve 22 yaşındaki padişah Fatih Sultan Mehmet handa herhangi bir padişah değildi. Harikulâ de bir beldenin fethi emsalsiz bir dâhiye nasip olma- hıydı ve öyle oldu. Mânâ ve madde alemindeki hazırlık çok önceden başlamıştı. İstanbul'un fethi şeyh Edebali in rüvası idi Osman gazinin dileği idi. Orhan gazinin hayatı? Murat Hüdavendigârın ümidi oldu. Sultan Yıl dırım'da Celebi Mehmetde. Sultan Muratda yakın bir istektir. Rüva dilek hayat ümit istek... Hepsini birleşti Sultan Mehmet Han'ın beynine verleşti, gönölünce tu- tuştı manası ve maddesi ile fetih mefkûresine göre hazırlanmıştır. Cenk bilgisinde önüne hiç kimse geçe mezdi. Yaptığı hesaplar, en usta mühendisleri bile şa- şırtıyordu: Fethi yönelmiş iradesinde öyle bir kuvvet vardı ki, tecrübelerin en tecrübeli Halil Paşa bile, bir başka istikamete çevirmeğe güç yetiremedi. Mana alemindeki müşşidi Aksemsettinin sohbetleri Fetih mef- kûresini kanının her zerresine işlemişti: Gecesi gün- düzü rüvası, havalı ümidi, sevinci, kaderi, düşüncesi İstanbula dönüktü. Tonkanı surları rüyalarına giriyor du. Ayasofya da kılacağı Cuma namazı hayalini süs- lüyordu: Anadolu Hisarı ile ümit merdiveninin ilk basa maına adımını atıyor. Rumeli Hisarı ile Boğazı kesiy- ordu. Askerin imanı ve mefkûresi sevincinin surların geçit vermezliği kederinin kaynağı idi. Düşüncesi, en- gelleri yıkacak plânlar etrafında dönüyordu. Büyük top ların döküm hesapları çıkararak kalasından, Rumeli Hi sarını yaparken taş yüklenen omuzlarına varıncaya de ğin her tarafında mefkûresinin izlerini taşıdı, gemileri karadan yürüten işte böyle bir sultandır.

Yalnız sultanı ki, va diğerleri? Büyük Fethin ad larını bile bilmediğimiz mübarek şehitleri ve gazileri aynı imanla, aynı mefkûre ile dolu idiler. Ve 28 Mayıs gecesi Ulubatlı Hasan dua ediyordu. «Yarabbi, fethi bi ze müvesser eyle... Şimdi biz 516 yıl sonra büyük fet- hin edebiyatını yapıyoruz. Utanabilirsek başı Güya Fatih Sultan'a ve İstanbul'un fethine değer biçiyoruz Bil- giçlik taslayanlarımız çıkıyor. Terbiyesizlik edenlerimi zin haddi hesabı yok Oysa biz tenezzül buyurur da ka- buş ederlerse yüce Fatih'e fethin şehitleri ile gazileri ne ancak teşekkür edebiliriz.

DEVLET

BÜYÜK FATİH

29 Mayıs 1453 öncesinin İstanbulu herhangi bir şehirden ibaret değildi. Peygamber efendimizle baş- lamış büyük bir mefkûrenin hedefi idi. Kostantinopl'u feteden kumandan ve askerlerini kutlayan hadis, böyle sine yüce bir mefkûrenin müjdesidir. İslâm inancına göre İstanbul küfür dünyasının merkezi, Ayasofya da aynı dünyanın kalbi idi. İstanbul'un fethi, küfürün he- zimetini ve İslâmın zeferini taclandıracaktı. Eylül Sul- tanı şehid bırakan Müslüman Araplar, hep bu mefkûre nin hevecanını yaşadılar. Olmadı. Büyük fetih, onla- ra kismete değildi. Netice alamayan Müslüman Arap

Haftalık

Milliyetçi

Siyasi

Gazete

Sahibi
ve
Yazı İşleri Müdürü
Halil ÖZYILDIZ

★
Teknik Sorumlu
Yılmaz VALCİNER

★
Sekreter
Sevket B VAHİNİ

★
Almanya Temsilcisi
Niyazi ÖZDEMİR

İLÂNLAR: Arka kapak renkli:
2.500,— TL tek renk: 2.000,—
TL. İç kapak: 1.500,— TL dir.
Diğer sayfalar santimi: 40,—
TL.

ABONE: Yıllık 70,— TL altı ay-
lık 35,— TL. Dış memleketler
için ücret iki misli alınır.

YAZIŞMA İLÂN VE ABONE AD
RESİ: P.K. 284 Bakanlıklar —

ANKARA TELEFON: 12 58 10

Dizgi ve baskı: Güneş
Matbaacılık T.A.Ş Ankara

YOL KAMİL TURAN

Uydurukçuluk

Yarım asırdan beri Türk Medeniyeti dünyasına kültür alanında bir kuyruklu yıldız doğmuştur. Ucuzundan aydın sayılmak, her şeyi bilir gözükrken hiç bir şey bilmeyenlerin çala kalem ortaya attıkları saçmalara Türkiye'de uydurukçuluk felsefesi adı verilmektedir. Akıl, mantık ve gerçek gibi Tanrı vergilerine hücum eden uydurukçularımız müşahade ve deney sistemini Dekart'ın metodunu ve tarihi belgeleri umursamazlar. Onlar iktisatta, dilde, tarihte, edebiyatta, hukukta ve sosyal ilimlerde uydurmanın en kestirme yol olduğu kanaatinde idirler. Şöyle dirseklerini bir defa masalarına dayayınca, derin bir tefekkürden sonra, en çapraşık meselelerin çözüm yolunu uydurabilmektedirler. Türkçeyi öğrenemeyince bütün millete inat yeni bir dil yaratmaktadırlar. İktisat ilmi kafalarını karıştırınca, bir hikmet yumurtlayıp arkasına «Türkiye'nin koşullarına uygun» mührünü basmaktadırlar. Hele tarihi keyiflerince yazıp keyiflerince anlatmaktaki maharetlerine diyecek yoktur.

Bundan yıllarca önce Ayzenshtayn'ın «Korkunç İvan» isimli bir filmi görmüştüm. İkinci cihan harbinde Alman ordularının istilâsı altında pestil olmuş Rusya'da halkı galeyana getirmek için Stalin tarafından ısmarlanan filmlerden biriydi. Film bu günkü Rusya'nın kurucusu olan Korkunç İvan'ın hayatını hikâye ediyordu. Ama filmdeki İvan hiç de sergerdeleri ile çapula çıkan zalim, gaddar, müstebit ve zorba İvan değildi. Tıpkı Sovyet ihtilâlinin tepeden tırnağa günahsızların kanına bulanmış, aşağılık duygusu içersinde kâinatı batırmaya azimli komiserleri gibi, arkasında proleter sınıfını topluyor, burjuvalara karşı mücadeleye girişiyordu. Korkunç İvan sanki asırlarca evvel yaşamamış da onun için filmdeki İvan Marks ve Engels'i okumuş gözükiyordu. Bazen Lenin ve Stalin'in sözleri ile süslenmiş konuşmalar yapıyor bazen de Moskova radyosunda dünya proleteriyasına hitab edenlerin dilini kullanıyordu. Sinemadan çıkanlar «Korkunç İvan'da amma sıkı komünistmiş» demekten kendilerini alamıyorlardı. Halbuki durum ap-açık meydanda idi. Stalin tarihin komünizmin çizdiği rotaya göre inkişaf etmediğini anlayınca, kalkmış çarın çarını marksizmi yalancı çıkarmak için, birkaç rötüş yapılmasını emretmiş ve böylelikle «Korkunç İvan» Komünist İvan oluvermişti.

Geçenlerde T.R.T.'nin Genç Osman ve Ali Suavi hakkında hazırladığı bir program dinlerken, Korkunç İvan maskaralıklarını hatırlıyarak ürperdim. T.R.T.'nin uydurukçu akımın tarihçileri Türk tarihini korkunç bir şekilde tahrif ediyorlardı.

Genç Osman'ın hayatını anlatan konuşmacı «Bu aydın padişah teokratik esaslar üzerine kurulmuş bulunan Osmanlı Devletine lâikliği getirmeyi düşünüyordu» diyerek önce bir hikmet ortaya atıyordu. Daha sonra Ali Suavi bahsine geçiyor. Eski Padişah Beşinci Murat'ı yeniden tahta çıkartmak için 500 Rumeli muhaciri ile nasıl Çırağan Sarayını basıp yedi sekiz Hasan Paşa tarafından öldürüldüğü hikâye ediliyor ve sonunda da «Ali Suavi inanmış bir cumhuriyetçi idi» deniyordu.

Görülmemiş şeydi. Unvanını ruhani bir kaynaktan alan, üstelik bütün müslümanların halifesi olan Sultan İkinci Osman'a «lâik padişah» deniyordu. Canını padişah Beşinci Murat için veren saltanatçı Ali Suavi'ye utanmadan «Cumhuriyetçi» fikrini yakıştıyordu. Neden? Çünkü şarlatanlıklarına delil uydurmak icab ediyordu. Bunun için de uydurukçuluk yetiyordu.

T.R.T.'nin cüretkârlığı hakikaten gariptir. Ama yine de şaşmamak lâzım. Bu memlekette Nazım Hikmet «Vatan Şairi», Çetin Altan «Mütefekkir», Yaşar Kemal «Romancı», T.R.T. «Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu» olursa Padişah ve Halife Genç Osman'ın «lâik Padişah», Saltanatçı Ali Suavi'nin «Cumhuriyetçi» sayılmaya hakkı olmaz mı?

• İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

• Rota Değiştirme yen Lider • Odalar Birliğinde Mücadele • A. P. Temsilciler Meclisi Toplandı • İlâhiyat Düşmanlığı • 929. Yıl • Ne Dersiniz Bay Uşkan?

■ ROTA DEĞİŞTİRME- YEN LİDER

Hafta içinde HP Genel Başkanı Alparslan Türkeş 27 Mayıs'ın 9 uncu yıldönümü dolayısıyla, 27 Mayıs ve Tabii Senatörlerle ilgili sert bir demeç verdi. Sayın Türkeş'in demeci aynen şöyleydi:

1 — 27 Mayıs Devrimini çalarak, ana hedeflerinden ayrılan ve şahısları için ebedi istirahat sandalyesi sağlamaya yönelen bir grubun tabii senatör, bize sataşmaktan kendilerini kurtaramamaktadırlar.

2 — MBK, 38 kişi ile kurulmuştur. Ve 1 sayılı Anayasanın 9 ncu maddesi' Bu kurul üyelerinin kuruldan çıkarılmayacağı bildirir.

3 — 13 Kasım hareketi bir anayasa ihlâlidir en açık ve en belli ölçüde bir hiyanettir.

4 — Bir siyasi heyet yassı adada Anayasa ihlâli ile suçlanırken, suçluların bir kısmı aynı suçu apaçık işlemekten haya etmemiştir?

5 — Bugün Anayasa ihlâli ile suçluların bir kısmı ebediyen siyasi haktan mahrum bırakılmış, buna karşılık aynı suçu daha açık işleyenler ebediyen siyasi yetki sahibi yapılmıştır. Tabii senatörlerin bu gayri tabii hâli Türkiye'nin başlıca huzursuzluk kaynağıdır.

6 — Tabii senatörler bizim mektubumuzun infazdan önce gelmesi lâzım geldiğini söylemektedirler.

Biz Hindistan'da sürgün bulunurken onların ne zaman idamları icra ve infaz edeceklerini bilemezdik. Bu hususta ki, iddiaları akıl ve mantık ölçülerine uymaz.

7 — Hukuk nizamından, ve dürtülükten sık sık bahsetmemeleri kendileri için daha faydalıdır. Zira kendilerinin tasarrufuna rağmen, MBK, 38 kişidir. Ve infazlarda 14 ünün reyine müracaat edilmediği için tatbikatları gayri meşrudur.

8 — Faziran 1961 den itibaren MBK'nın otoritesinden de bahsedilemez olduğu olayları bilenler için bir bedahattır. O günden itibaren iktidar SKB'nin eline geçmiş ve 13 Kasım'da bir kanun makinesi haline gelmiştir. Tabii senatörlere tavsiyem şudur, kendilerini unutturmaya çalışsınlar.

Demeç, basında, siyasi çevrelerde ve 27 Mayıs'tan menfaatlenen Tabii senatörler arasında çeşitli tefsirlere yol açtı. 1960 sonrası siyasi gelişme

ALPARSLAN TÜRKES
(Söz bir, Allah bir!..)

lerde büyük rolü olan Sayın Türkeş'in beyanatına, Ankara ve İstanbul basını manşette yer vermiş, tarafsız siyasî çevreler de memnuniyet uyandırmış, fakat Tabii, Senatörler heyecana kapılıp allerji göstermişlerdir. Esasen bu nokta da haksız sayılamazlardı! Bu beyanatta Türkeş, memleketteki her olayı bir buhrana götüremek, her olaya ordunun ismini dolamak ve 27 Mayıs bir siyasî yatırım konusu yapmak alışkanlığından kurtulmayan Tabii Senatörlerin elinden silâhlarını almış ve 27 Mayıs hareketinin hedefini bir daha gözler önüne sermiştir.

9 senedir asabiyeti bir türlü bırakamayan Tabii Senatörlerin dışında.

Bu beyanattan en çok tedirgin olan hükümet başkanı oldu ve emrindeki basına olayı kamu oyuna olduğundan farklı vermesini işaret etti. Onlarda AP'nin 219 imzalı teklifinin desteklenmesi ve AP başkanının korkudan kaçması olarak değil de muhalefetin oyunu olarak vasıflandırılmaya çalıştılar. Parlamento tarihinde ilk defa teklifi muhalefet tarafından teşvik gören bir hükümet, kendini destekleyenleri kınıyor, ve bunu oyun olarak vasıflandırıyor.

AP'yi tutan bazı küçük gazetelerde de Türkeş'in bu beyanatı tenkitle karşılandı. Eunlara göre Sayın Türkeş!, 27 Mayıs'tan bu yana devamlı rota değiştirdiğini, şimdi de oy endişesiyle siyasî affa evet

dediğini, sayın Bayan'la dahi görüştüğünü yazarak, «nereden nereye» dediler. Bu sorular adı ciddiye çıkmış bazı çevrelerde de sorulmakta idi. Hakikat nedir? Belli bir fikrin kavgasını yapan, hareket noktası ve hedefi açıkça bilinen Sayın Türkeş, hakikaten hedefine ulaşmak için devamlı rota mı değiştirmekte idi? Hayır. Okuyucularımızın hafızalarını 27 Mayıs 960 sabahından başlamak üzere tazelemek isteriz. O sabah radyoda okunan, hareketin gerekçesini ve gayesini açıklayan 1 numaralı tebliğ aynen şöyle değildi mi? «...Türk Silâhlı Kuvvetleri, memleketimizi buhrandan kurtarmak, ve partilerimizin içinde bulundukları uzlaşmaz duruma bir hal çaresi bulmak için bütün yurtta idareye el koymuştur. BU HAREKET HİÇBİR ŞAHSA VE HİÇBİR ZÜMREYE KARŞI DEĞİLDİR.» Türkeş ve arkadaşları MBK'da kaldıkları sürece bu taahhütlerine bağlı kaldılar. Bunun aksi ne bir tutumları gösterilemez. 13 Kasım 960 da, bilindiği gibi, MBK'lı Tabii Senatörler kendi yaptıkları ve üzerine yemin ettikleri anayasayı çiğneyerek, Türkeş ve arkadaşlarını yurt dışına sürmüş ve 27 Mayıs hareketi de bu tarihten itibaren hedefinden sapmıştı.

Sayın Türkeş Hindistan'da bulunurken Yassıadada mahkemeler bitmiş ve bazı DP'leri gelenlerine idam cezası verilmişti.

Mektuplar

Gâlip ERDEM

Orta Çağa Methiye

Orta Çağ hakkında müstesna fikirlerimiz vardır. Dilimizden hiç düşürmez, yerli yersiz hep tekrar ederiz: Ortaçağ karanlığı, ortaçağ iptidailiği, v.s... Sayın aydınlarımızdan düşünürlerimizden, hattâ tarih bilginlerimizden Ortaçağın bir tarifini istesek, nasıl bir cevap geleceğini biliyoruz: Ortaçağ bütün zamanların en işe yaramaz dönemi, insanoğlu için en hayırsız olanı gibi gösterilecektir. Çünkü, kitaplar böyle yazmıştır; okuduklarımız üstünde düşünmek zahmetine asla katlanmamış, papağancılığı tercih etmişizdir.

Orta Çağla ilgili hükümlerimiz, batının değer ölçülerine saplanıp kaldığımızın ve bütün bir insanlık tarihini Avrupa penceresinden seyrettiğimiz en açık ve en münasebetsiz örneğidir. Ortaçağ karanlığı imiş! Peki ama, karanlık olan kimin ortaçağıdır? Dünyanın neresine düşer? Doğru tabii, Avrupa'nın Ortaçağı elbette karanlıktır. İlim yok, sanat yok, hatta millet bile yok! Her tarafta açlık var, sefalet var, gerilik var, efendiler ve köleler var. Ya Türk dünyasının ortaçağı, ya İslâm âleminin ortaçağı nasıl? Bütün zamanların en aydınlık olanı, pırıl pırıl parlayan değil mi? Türk tarihinin en büyük devletleri, **Göktürk İmparatorluğu, Karahanlılar, Selçuklular, Cengizliler, Timurlular, Osmanlı İmparatorluğu**, hepsi ortaçağda kurulmadı mı? Bir millet haline, üstelik batının en az bin yıl sonra ulaşabildiği seviyede bir millet haline gelişimizi ortaçağa borçlu değil miyiz? Ortaçağ zihniyeti kötü imiş! Doğru, batı ortaçağının zihniyeti kötüdür. Engizisyon zalimliği okuyanları halâ titretiyor. Haçlı zihniyetinin kindarlığını ve çapulculuğunu anlamakta halâ güçlük çekiyoruz. Ya İslâm âleminin, ya Türk dünyasının ortaçağdaki zihniyeti nasıldı? Batı vahşeti, inanç ayrılığından ötürü binlerce masumu diri diri yakarken, bizim ortaçağımızda her dinden ve her mezhepten kimseler medreselerde, meydanlarda tatlı tatlı sohbet etmiyorlar mıydı? Türk milletinin ve İslâm medeniyetinin ortaçağ boyunca insanlığa verdiklerini hatırlayınız. İlim tarihinin seçkinlerini hatırlayınız: **Farabi, İbni Sina, Uluğ Bey, İbni Haldun, İbni Rüşd, El-Biruni, Ali Kuşçu, El-Cebir, Razi ve nice-**

leri. Fikir âleminin bayraktarlarını hatırlayınız: **İmamı Azam, İmamı Şafi, Gazali, Taberi, Buhari, Muhittin-i Arabi** ve niceleri iman kalesinin burçlarını ve gönül erlerini hatırlayınız: **Ahmet Yesevi, Abdülkadir Geylani, Nakşibendi, Mevlâna, Yunus, Hacı Bektaş Veli, Hacı Bayram Veli, Ahmet Rufâi** ve daha niceleri. **Bilge Kağan'ı Yusuf Has Hacip'i, Kaşgarlı Mahmud'u, Tuğrul ve Çağrı Beğleri, Alparslan'ı, Melikşah'ı, Sultan Sancar'ı, Sultan Mesut'u, Sultan Baybars'ı, Osman Gazi'yi, Orhan Gazi'yi, Hüdavendigâr'ı** hatırlayınız. Ortaçağlardaki ihtişamımızı, zenginliklerimizi, refah ve saadet içinde yaşadığımızı, Avrupa ülkelerinden daha mamur ve kalabalık şehirlerimizi hatırlayınız. 12. yüzyılda, bir milyonluk bir Tebriz'in karşısında küçücük bir kasaba olan Londra'yı hatırlayınız. Selçuk İmparatorluğunun 500 milyar lira-lık bütçesini hatırlayınız. Nihayet insanlığın Ortaçağda İslâmiyetle şereflendiğini, Hazreti Peygamberin Ortaçağda doğup yaşadığını da hatırladıklarınıza ekleyiniz. Sonra lütfen cevap veriniz: Böyle bir çağın neresi karanlıktır, zihniyeti niçin kötüdür, neresinde bir yobazlık, neresinde bir iptidailik vardır? Ortaçağın Avrupalı için taşıdığı mânayı paylaşmaya bizi kim mecbur ediyor? Ortaçağ bütün zamanlar içinde ve bütün zamanlardan önce, Türk Milletinin altın çağıdır; İslâm âleminin altın çağıdır. Avrupalının değer ölçülerine köleliğimiz artık bitmeli çağların en güzeline karşı saygısızlığımızın sonu gelmelidir. Türk Milleti ve İslâm dünyası için bir çağ varsa adı **«yakın çağ»**'dir. Zihniyetimizin kötölemesi **«yakın çağ»**'la başlar. Yobazlık **«yeni çağ»**'la başlayan ve **«yakın çağ»** da devam edip halâ bitmeyen bir hastalığımızdır. İlimde, ahlakta, iktisatta, kısacası dünya hayatının bütün sahalarındaki geriliklerimizin hepsi yeni ve yakın çağların eseridir. Zamanı bölmek ve çağlardan birini mutlaka kötölemek mecburiyetini duyuyorsak ve tarihin bir dönemini milletimiz için verimsiz görüyorsak, yakınçağa yüklenelim. Ve mutlaka, **«yakın çağımız»**'a benzetmek için çalışalım. Evet, **«Ortaçağ»**'ımıza dönme istemeliyiz ve bütün zamanlar içinde en ziyade o mübarek çağı sevmeliyiz.

İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR

Tam bu sırada, yani idamların infazından 7 gün önce, memlekette herkes susarken, ve DP lilerin lehine olabilecek herhangi bir söz söyleme nin «vatan hainliğine denk» olabileceği günlerde, Sayın Türkçeş Sayın Cemal Gürsel'e. (tam metni bu münasebetle ayrıca diğer sayfalarınızda yayımlanan) bir mektup yazmıştı. Mektupta idamların infazının hukukî ve siyasî yönünden milli menfaatlerimizle bağdaşmayacağı belirtiliyor ve idamların infazından vazgeçilmesi sert bir dille isteniyordu.

Sayın Türkçeş'in bu mektubu bir siyasî yatırım enişesi taşımamaktadır. Zira, 27 Mayıs sabahı bütün dünyaya ilan edilen 1 numaralı tebliğin hem ruhuna hem de lafzına uymaktadır.

Türkçeş yurt dışında iki yıl kaldı. Sonunda yurda dönerken, Türk Milletine hitaben, yazılı bir beyanat verdi. Sayın Türkçeş bu beyanatında, memleketimizin içine düştüğü çıkmaz bir bir ele alınıyor, bundan kurtulmak için çarelerin ne olacağı belirtiliyor ve 27 Mayıs hareketinin tarihi yapılrken; «... 27 Mayıs 1960 sabahı «vatan» sizlere radyodan yayımladığım yazının mânâ ve ruhuna daima sadık kaldım ve bugün de memleketin huzur ve yükselişini bu beyanatın belirttiği ruh ve yönde görmekteyim» demekteydi. Beyanattan da anlaşılacağı üzere Türkçeş, mücadelesini,

günlük olaylara göre değil, belli bir hedefe göre şuurla yapmaktadır.

Bu noktada da hiçbir rota değiştirme bahis konusu değildir. 27 Mayıs Sabahı radyodan okunan 1 numaralı tebliğ, Hindistandan Cemal Gürsel'e yazılan mektup ve yurda dönerken Türk Milletine hitaben yayımlanan beyanat aynıyet halindedir.

Aradan buhranlı yıllar geçti ve Türkçeş 1965 yılında CKMP'ye girdi ve ilk kongresin de Genel Başkan seçildi. Aynı yıl memleketimiz de genel seçimler yapıldı. Bu seçimler dolayısıyla radyodan yaptığı konuşmalarında ve yazılı beyanatlarında Türkçeş, hep aynı paralele kaldı ve hiç bir rota değiştirmeden aynı hedefe atış yaptı.

Son siyasî af meselesi dolayısıyla memleketimiz ve rejimimiz, buhranlı bir ortama hemen itiliverdi. Affın çıkması ile sandalyasından olacağını iyi hesap eden Demirel, işe orduyu karıştırarak affın çıkmasını son dakikada önledi. İşe ordunun karıştığını gören Tabii Senatörlerle solcular birlikte harekete geçti ve 27 Mayıs elden geçiyor diye tempo tutmaya başlandı.

Bir buhran da böylece atlatılırken, 27 Mayıs 960 dan bu yana devamlı rota değiştiren Tabii Senatörler, üzerlerindeki bu fobiden kurtulmak için Sayın Türkçeş'e saldırıya kalkarak, siyasî af konusunda Demirel'le aynı paralele düşümler.

Şimdi ortada, ne olduğunu ve nereye gideceğini bir türlü tayin edemiyen, açığöz solcuların elinde malzeme durumuna düşen yeryüzünde bir misâli daha görülmeyen şu bizim hiddetli ve şiddetli (!) Tabii Senatörler var. Tam kavşak noktasında. Her istikamete yol gitmekte. Hedef belli değil. Saat mi? 12 yi çoktan geçti.

■ YİNE SİYASİ AF

Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan TÜRKÇEŞ, siyasî hakların iadesi konusunun hâlâ bitmeyen münakaşalara yeni bir istikamet verdi ve ihtilâlin ihânete uğradığını belirtti. TÜRKÇEŞ'in büyük akisler uyandıran beyanları şöyle idi:

«Türkiyenin siyasî hayatına yön veren kiz ve guruplar davranışlarını İnönü'nün tutumuna göre tayin etmenin şaşkınlığı içindedirler. C.H.P. İdresinin mukavemet edeceğini farz ederek Af S-pükülasyonu yapanlar, kendi oyunlarını altında ezilmekte dirler. Siyasî istikametinin tayininde akıl, vicdan ve millî menfaat ölçüsü yerine, kişilere pek bağlı olmayı tercih edenlerin hüsrandan başka hasıla almaları beklenemezdi. Tarih şuurundan mahrum, millî hedeflerden gafil, istikbal plânından yeksun heyetler, yalnız korktuğuna ram olan büyüklük ve asalet duygularından uzak kişilerin kibri

ve cebîllî memleketi her an yeni bir iğtişâşa sürüklemektedir.

Hiç bir kişi ve zümrenin leh ve aleyhine yapılmadığı birinci saat'te ilan edilen 27 Mayıs hareketini CHP İdresine peşkeş çekenler, binlerce Harbiyeliyi ve yüzlerce Genç Subayı, bir kapris uğruna fe da edenler, yaranmaya çalıştıkları efendilerinin darbesini yemişlerdir.

Bugün, bütün siyaset oyuncuları, bütün rey istismarcıları, bütün nefret reklâmcıları 27 Mayıs'ın ilk tebliğine dönme zaruretini duymaktadırlar.

Bütün bu fikir ve kanaat perişanlığı içinde biz, 9 sene lik büyük olaylar karşısında doğru yolda ve millî menfaat istikametinde, gidişini asla değıştirmemiş olmanın huzurunu duymaktayız.

27 Mayıs Türk Milletinin huzuruna çıkarken, «Bu hareket hiç kimseye ve hiç bir zümreye karşı değildir.» diye ilan etmiştir. İhtilâlin doğrultusu tayin edilirken, bu çıkış noktası esas alınmalıdır. Olaya sonradan karışmış burslı ve kindar kimselerin katkıları bu esasa göre değerlendirilmelidir.

Türk milletini önünde doğru yolu bir daha ilan ediyoruz!

Bütün suçları şamil olan âlicenap bir AF çıkarılmalıdır. Bu Affın ölçüsü; korku, pazarlık, menfaat hesabı değil, barış, sevgi ve asalet olmalıdır.»

TÜRKÇEŞ, af konusundaki oyunları ve milletimizin ana davalarından uzaklaşılmasını da şöyle değerlendiriyordu!

«1 — Türkiye, siyasî hayatı tedbirsiz, iradesiz ve kararsız bir başvekilin idaresinde, vahim bir duruma girmiştir.

Hükümet partisi, 219 imzalı bir kanun teklif etmiş bu kanun üzerinde iki parti hariç bütün parlamento hükümeti desteklemiştir, fakat hükümet başkanı iş yapmak değil, bahane bulmak istediği için bu destekten memnun olmamış, Milletin güvenlik müesseseleri ile iktidarın tecelli yerli olan parlamentonun karşı karşıya gelmesine sebep olmuş olan kanun diğer bölümlerinde AP,li Senatörlerin reylerle geri alınmıştır.

Bu suretle Süleyman Demirel'in «Ben çok hizmet edeceğim amma muhalefet bırakmayor şeklindeki iddiası iflâs etmiştir.

2 — Bu son olaya gelmeden de cereyan eden kadisesler esasen bir hükümetin varolup olmadığı hakkında ciddi endişeler doğurmuştu.

2.5 yıldan beri bütün Fakülteler bazen birlik halinde bütün Üniversiteler, işgal boykot, Protesto, yürüyüş ve mitinglerle içtimal bünye'yi taciz etmiş, tecavüz ve tahrip ler gündelik ahvâlden olmuştu.

Kısa bir zaman önce bir ce naze namazı dolayısıyla bütün adalet kurumları yürüyüşe geçmiş, bu yürüyüşü takip e-

İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

den kitleler içinde Sol kanat sloganları olan sözler bağırılmış, adalet kurumlarına solcu luğun buluşturulmasına çalışılmıştır.

Süleyman Demirel bütün bu olaylar karşısında da büyük bir aldırılmazlık içinde devlet temellerinin sarsılmasına göz yummuştur.

3 — Süleyman Demirel iktidara geldiği günden beri «Sözüm senettir» diyerek her kese, her guruba, her zümreye yekdiğerine zıt olduğunu kâle almadan vâdlerde bulunmuş ve bugüne kadar yapılan bütün protestolara rağmen sözlerini ifaya yanaşmamıştır.

a) Personel kanunu
b) İşçilerin emeklilik kanunu
c) Tasarruf bonolarının kalkmasına dair kanun.

Ve başka vadleri hep sözden ibaret kalmış ve unutturulmaya çalışılmıştır.

4 — Asayiş ve emniyet her bölgede muhtel olmuş, Polis ve Jandarmaya tecavüz olan hale gelmiştir.

Eşkiyalar bilhassa Doğu Bölgesini hükümleri altında ezer olmuşlardır. İktisadi, idimai inzibati tedbirlerin hiç birine el uzatılmamıştır.

5 — Anarşist ve Komünist tahrikler azami hadde yükselmiş, her çeşit başı boşluk re vaç bulmuştur.

Hatta ilk okul öğretmenleri arasına bile bu gayri milli düşünce ve inanç unsurları sızmaya başlamıştır. Bütün bu yıkılma tezahürleri karşısında Süleyman Demirel, çare bulma, tetbir alma yetkili ve sorumlusu başkası imiş gibi söz söylemekle yetinmiştir.

6. Netice olarak Türkiye'de genel bir çözüme vardır. Her kurum kendi kendine ve kendisi için çalışmak a, bu kurumlar Millet için koordine etmekle yükümlü olan Hükümet Başkanı acz içinde bu halde seyretmektedir.

Aldatma, uyuşma seyretme bir Hükümetin temel felsefesi olamaz.

İktidar muktedir olmalıdır.

7 — Biz MHP olarak:
— Kurumların koordine edilmesini

— Asayişin teminini,
— Vâatlerin tahakkukunu,
— Anarşizmin ve komünizmin kökünün kazınmasını,
— Öğretim ve Eğitimin Millî temellere dayalı, millî hedeflere dönük olmasını,
— Sosyal güvenliğin kurulmasını sağlamak için mücadele devam edeceğiz.»

SIRRI ENVER BATUR
(Gayri Millî Ekonomiler müdâfili)

ODALAR BİRLİĞİ

Türkiye Ticaret ve Sanayi Odaları Birliğinin 16 ay önce sine kadar, çok sevilen ve büyük

yük ümitlerle bağlanan bir genel sekreteri vardı: Prof. Necmettin Erbakan. Erbakan'ın Genel Sekreterliği, Türkiye'yi zengin iktisadi hayatında daima hâkim kalmak isteyen bazı çevreleri şiddetle rahatsız etti. Bilhassa ithalâtçı tüccarlar, sanayimizin gelişmesi zahmetsiz kârlarına dokunacağı için, Erbakan'ı değiştirmenin çarelerini aradılar ve buldular. Birlik Başkanı Sırrı Enver Batur'un Başkan Süleyman Demirel'e yakınlığı meselenin halledilmesine yetti. Erbakan Genel Sekreterlikten uzaklaştırıldı. Erbakan, önce, siyasete atılmayı denedi. A.P. Konya adayı olarak geçen yılki Senato seçimlerine katılmaya karar verdi. Fakat geç kaldığı gerekçesi ile müracaatı reddedildi. Bunun üzerine Erbakan, yeniden Odalar Birliğindeki mücadelesine döndü. Birliğin geçen yıl yapılan seçimlerinde Yönetim Kurulu'na adaylığını koydu, ve kazandı. Bu yılki seçimlere gayet iyi hazırlandı. Sırrı Enver Batur, seçilme şansının kalmadığını anlayınca hükümetten yardım istedi. Hükümet, komiksel bir gerekçeyle dayanarak, seçimleri Aralık ayına erteledi. Erbakan Birlik mevzuatını gayet iyi biliyordu.

Gerekçe olarak gösterilen «Milletlerarası Odalar Birliği Toplantısı»nın ayrı bir Genel Kurul'u ve «Türkiye Millî Komisyonu» vardı. Bu yılki kongre çok gergin bir hava içinde başladı. Erbakan ve arkadaşları bir önerge vererek, «Yönetim Kurulu'nun göreve devam edip etmemesinin Genel Kurulca tesbit olunmasını istedikler. Önerge 62 oy farkla kabul edildi. Ticaret Bakanı Ahmet Türköl, durumun Başkanın hesaplarına aykırı düşecek bir yönde geliştiğini görünce, havayı yumuşatmak ve erteleme kararının uygulanmasını sağlamak için, kongreye geldi ve konuştu. Fakat delegeler, gündeme göre delegelerden başka hiç kimsenin kongrede konuşmayacağını belirttiler ve bakana söz verilmemesini kınadılar. Erbakan, hükümete karşı olmadıklarını öne sürdü ve seçimlerin yapılacağını tekrarladı. Yeterlik önergesi verildi. İstifa eden Başkanlık Divanı'nın yerine yenisi seçildi. Seçimlere gidildi. Erbakan ve arkadaşları tam liste halinde kazandılar. Yeni yönetim kurulu, 25 Mayıs Pazar günü ilk toplantısı yaptı. Başkanlığa Prof. Necmettin Erbakan'ı, ikinci başkanlığa Haydar Aryal'ı, muhasipliğe de Cahit Aydoğan'ı getirdi. Orhan Sevinç, Nedim Karahalil, Muzaffer Aksakal, Necdet Birgen, Mustafa Kopuz ve Sıkkı Arpacı yönetim Kurulu'nun diğer üyeleri idi.

HÜKÜMETİN AYIBI

26 Mayıs pazartesi günü, Ticaret Bakanı Ahmet Türköl, Sabık Başkan Sırrı Enver Batur'a resmî bir mektup yolladı. Necmettin Erbakan'ın başkan olması le sonuçlanan seçimlerin kanunsuz olduğunu ileri sürdü, eski yönetim kurulunun görevine devamının zaruri olduğunu bildirdi. Hükümetin bu yersiz müdahalesi büyük bir üzüntü ve şaşkınlığa sebebiyet verdi. Türköl şöyle diyordu: «Daha önce be hirlen kanunî hükümler dolayısıyla, Birlik Genel Kurulunda Yönetim Kurulu seçimi yapılmış kanunsuzdur. Seçim müddeti temdit edilmiş bul-

nan organlar arasındaki yönetim kurulu üyelerinin Aralık 1969 sonuna kadar görev başında kalmaları zaruridir. Bilgi edinilmesini, aksi davranışları önleyici gerekli tedbirlerin alınmasını rica ederim.» Aynı gün Prof. Erbakan, Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'le görüştü. Erbakan, 27 Mayıs sabahı günü bir basın toplantısı yaptı. Hükümet tasarrufu hakkında şunları söyledi: «Genel Kurul toplantısında, üyelerin teklifi ile gündemde değişiklik yapılarak, yeni Yönetim Kurulu seçilmiştir. Çünkü Ticaret Bakanlığının görev uzatma yetkisi yoktur. Odalar Birliği, Ticaret Bakanlığı'na bağlı bir kuruluş değildir. Genel Kurul şayet yönetim kurulunu seçmeseydi, Hükümet görevi uzatabilirdi. Bu da önceden yapılmaz, yapılmaması lâzım gelirdi. Genel Kurul kâhır bir ekseriyetle hakkını kullandı.»

TAKUNYALILAR NE DEMEKTİR?

Erbakan, Odalar Birliğindeki hizipleşmenin ilerici gerici ayrımını yapılmasından ileri geldiği ve kendilerinin de «Takunyalılar» olarak tanımlandığını belirterek, şunları söyledi: «Ben, bu tâbirden birşey anlamıyorum. Şayet bu namaz kıl mamızdan, namaz kılmak için abdest alırken takunya giymesinden ileri geliyorsa şunu belirtmemiz gerekir ki, Müslümanlığımızla iftihar ederiz. Gece gündüz de Müslümanların daha fazla olması için dua ederiz.» Bir gazetecinin, savcılık tarafından makamından uzaklaştırıldığı söylentilerinin do-laştığı hakkındaki sorusuna Erbakan, «Nasıl yaparlar, nasıl olur bilemem. Tekrar edeyim ki, Kongremizi komiser nezaretinde yapan teşekküller den değiliz. Bizim buradan ayrılmamız için mahkeme kararı gerekir. Anayasa'nın tanıdığı haklar çerçevesinde görevimizin başındayız» cevabını verdi.

MÜCADELENİN ASIL KAYNAĞI

Odalar birliğindeki mücadele aslında, bir takunyalılar takunyasızlar mücadelesi değildir. Hatta bir ilerçilik gerçelik mücadelesi de değildir. Mücadele, Millî sermaye çevreleri ile, azınlıkların hakim olduğu gayri millî sermaye çevreleri arasında cereyan etmektedir. Erbakan ve arkadaşlarının karşısına çıkarlar, önce, ithalâtçılardır. Çünkü memleketimizdeki 3800 ithalâtçı firmanın 3500 ü azınlıkların elindedir, ve Türk milletinin yüksek menfaatlarını değil, daha çok kâr etmeyi düşünmek mevkilindedirler. Millî sanayinin gelişmesi, zahmetsiz kazancı, baltalayacağından ötürü, ithalâtçıları tedirgin etmektedirler. Ayrıca İstanbul ve İzmir gibi büyük şehirlerin tüccarları da Erbakan'ı istememektedirler. Zira, Odalar birliğinin, her yıl 400 milyon liralık bir tahsis yetkisi vardır, ve Bay Batur'un Başkanlığı döneminde, her ne hikmetse, tahsisin aslan payları hep İstanbul ve İzmir'e isabet etmiş, Anadolu tüccarı hava almıştır. Anlamakta güçlük çektiğimiz cihet, gayri millî sermaye zümrelerinin davranışları değil, hükümetin tutumudur. Millî bir hükümet, millî sermayenin yanında ver almağa mecbur değil midir?

Kimin kimden yana olduğunu anlamamızın zamanı gelmiştir.

ADALET PARTİSİ TEMSİLCİLER MECLİSİ

Geçen hafta Ankara'da mutad toplantılarından birini daha yapan AP Temsilciler Meclisi, özellikle son olaylarla ilgili olarak idarecileri ve bilhassa Başbakan Süleyman Demirel'i soru yağmuruna tutmuşlardır. Demirel ve her devirde ikbâl peşinde koşan bazı malûm kişilerin büyük gayreti neticesinde, temsilciler meclisine katılan delegeler sordukları suallerin cevabını alamadan, idarecilerinin takındığı bu tavırlar karşısında hayal kırıklığına uğrayarak sesiz sedasız fakat, biraz düşünceci olarak geldikleri yerlere dönmüşlerdir.

Sorulara cevap vermek ve son siyasî olayları izah etmek için kürsüye gelen Demirel, Celâl Bayar meselesini kastederek çok söyleyecekleri olduğunu fakat söyleyemediğini yutkunarak ifadeye çalışmıştır. Memleketin dört bir köşesinden gelen ve herbiri ayrı kıymet olan delegelerin kafalarındaki endişeleri giderici izahlar yapması beklenen Demirel, delegeleri uyutmak için formüller aramış, meselâ Bu üç hilâl nereden çıktı? Türk bayrağında tek hilâl vardır. Bu bölünmeyecektir, bölünmeyeceğiz. gibi toplantı ile ilgili olmayan laf kalabahçığı içinde delegelerin canını sıkmıştır.

DİSKOTEKÇİNİN KONUŞMASI

Demirel'in yakınlarından olduğu bilinen ve diskotekçi olarak belli çevrelerde nam yapmış bulunan Ercüment Ekrem BASA Demirel'in sözcüsü olduğunu hissettirerek Bayar hakkında söz etmiştir.

Celâl Bayar'ın nezaket kaidesinden öteye gitmeyen partileri ziyaretine şiddetle çatan BASA :

— Biz (A) takımı (C) takımı değiliz. Bütün siyasî arpağları onlara verdik, af kanununu çıkardık daha ne istiyorlar. Bizim de bir genel başkanımız var ve daha dıra yetlidir. Gıbı ifadelerle bütün DP HİERİN nefretini kazanan bir konuşma yapmıştır. BASA'nın özel hayatını ve şahsiyetini bilenler bu tarz konuşmasını fazla garipsemadiler. Ancak, böyle marifetli bir kişinin Demirel'in yakını olması ile O nun söyleyemediklerini dile getirmek için konuşmuş olma-

sını bir türlü anlayamamışlardır.

YÜKSEL MENDERES

Temsilciler meclisini takip eden delegelerin en kararsız ve olup bitenleri anlamaya çalışması her halde Yüksel MENDERESTİ

Gerek delegelerin sorduğu suallere verilen cevaplar gerek se meseleri izah eden soruların bilhassa Demirel'in olaylara bakış tarzları karşısında Yüksel Menderes şaşkına dönmüş toplantı süresince bir köşede olanları anlamaya çalışarak sessizce sağı solu tetkik etmiştir. Menderes'in nasıl bir neticeye vardığını biz de merak etmekteyiz.

BEYAZ ADAM VE DEMİREL

Toplantının en ilgi çeken adamı yalnız kalmak için devamlı olarak yer değiştirmek ihtiyacını duyan Aydın Yalçın'dı bu alaylı Prof'un bütün konuşmaları dikkatle not ettiği, kendisinden tedirgin olan Demirel'e hiç iltifat etmediği «İzah Tasvip!» oylamasında müstenkif kaldığı, ikrâm edilen sandevîç ve ayranı dahi kabul etmediği AP Yönetim Kurulu toplantısında Başbakan'la sövüştüğü bugün her kes tarafından bilinmektedir.

Netice olarak hiçbir delegenin tatmin olmadığı, hiçbir delegenin sualine cevap bulamadığı bir oldu bitti ile oylama yapılarak izahı tasvip kararının alındığı AP temsilciler meclisinde Naime Tokgöz'ün konuşması sırasında «kocama söz geçiremiyorum» şeklinde yaptığı espriye bütün delegelerin gülmesinden başka neşelenme olmamış tam manasıyla keçi boynuzu çiğnetilen delegeler geldiklerinden daha ümitsiz ve daha neşesizce dağılmışlardır.

İLÂHİYAT DÜŞMANI İGİ

27 Mayıs Tarihli Cumhuriyet gazetesinde kocaman bir başlıkla ve şaşkırtıcı bir haber «İlahiyat Fakültesinin lağvı için rapor hazırlandı» — Fakültenin fonksiyonunu kayıp ettiği bazı irticai olaylara sahne olduğu belirtiliyor Haber şu:

«Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, «fonksiyonunu kaybettiği» gerekçesiyle ya tamamen lağvedilecek veya başka fakülteye bağlanacaktır. Özellikle son yıllarda bu fakültede bazı irticai olayların cereyanı, bir kısım öğrencilerin çeşitli irticai olaylara ka-

**Milliyetçi Gençliğin Okuyacağı
Bütün Kitaplar**

HIZ KİTAP DAĞITIM'da

Necatibey Cad. 46/5 — ANKARA

Son Yüzyılın Hadisesi

«KARAGÖMLEKLİLER İHTİLÂLİ»

İsteme adresi : HIZ KİTAP DAĞITIM — Necatibey

Cad. 46/5 — ANKARA

İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR • DÜŞÜNCELER • İÇ OLAYLAR •

ışması ve hattâ öncülük etmesi üzerine, Ankara Üniversitesi Senatosu, durumu incelemek ve teklif getirmek üzere bir komisyon kurmuştur.

Başın Yayın Yüksek Okulu Müdürü Feyyaz Gölcüklü, Prof. Faruk Erem, Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Uğur Alacakaptan ve Prof. Safa Reisoglu'ndan kurulu komisyon, uzun çalışmalarından sonra hazırladığı raporu Senatoya vermiştir.

İlahiyat Fakültesinin son birkaç yıl içinde cereyan eden olaylar sebebiyle fonksiyonunu kaybettiği, durumunun memnuniyet verici olmadığı, öğrenciler ve öğretim üyeleri arasında ikilik bulunduğu belirtilen raporda çare olarak, ya Fakülte'deki bölümlerin konuyla ilgili başka fakültele bağlanması suretiyle tamamen lağvına gidilmesi veya bir başka fakülteye, meselâ Hukuk Fakültesine bağlanması istenmektedir.

Rapor hazırlanış 4 ay olmasına rağmen, ancak Mayıs ayında, eski Yargıtay Başkanı merhum İmran Öktem'in cenaze töreninde çıkan olaylardan sonra görüşülmeye başlanmış ve iki defa gündeme alınmıştır. Ancak her iki toplantıda da, birisinde komisyon raporunu Prof. Alacakaptan'ın yurt dışında olduğundan, ikincisinde ise Rektör Cumhur Ferman toplantıya katılmadığı için görüşülemediği görülmüştür.

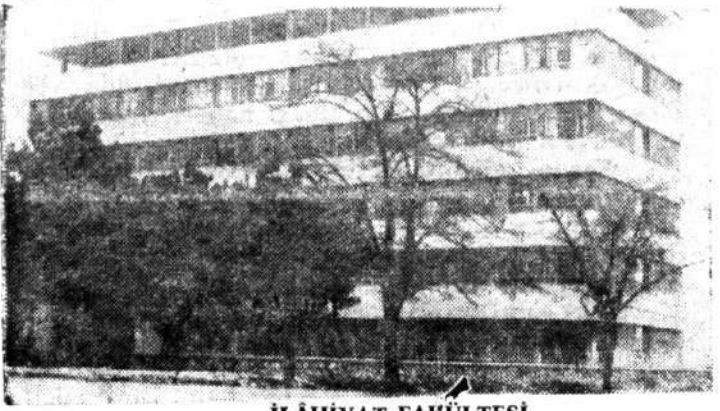
Konu Senatonun yarın yapılacak toplantısında tekrar ele alınmak üzere gündemin birinci maddesinde bulunmaktadır. Ankara Üniversitesi Senatosunun raporunda belirtilen görüşleri benimseyerek raporu kabul etmesi halinde, İlahiyat Fakültesi önümüzdeki ders yılından itibaren lağvedilecektir. İnandırıcı bir kaynak bu işlemin, fakültenin bölümleri-

dilmesi için yeterli sayılıyorsa Türkiye'de ki bütün fakülte ve hatta yüksek okulların kapıları na kilit vurmaya şarttır. Bay rapora göre, aşırı solculuğu da en azından irtica kadar tehlikeli saymak mecburiyetinde olduklarına göre, hemen hemen bütün fakültelerde ayyuka çıkan aşırı sol olayları duymadılar mı? Duydularsa önce onların lav edilmesi gerekmez miydi? Hele öğretim üyeleri ile öğrenciler arasındaki ikiliğin kapatma gereksesi gösterilmek istenmesi ne demektir? Yoksa milletin can sıkıntısını biliyordaki, katil katila güldürmek mi istiyorlar? Hiç gazete okumuyorlar mı, radyo dinlemiyorlar mı? Ortadoğu Teknik Üniversitesinde öğrenciler bağırıyor: «Satılmış Kurdaş Amerikan uşağı Kurdaş» Bay Rektör cevap veriyor: «Kızıl yobazları temizliyeceğim» Nedir bu hal yoksa öğretim üyesi ile öğrenci arasındaki birliğin işareti midir? ve öğretim üyesi öğrenci ikiliği bir kapatma gereksesi ise Ortadoğunun bile haritanı silinmemi icap etmez mi?

DENDANEKAN ZAFERİ

M.H.P. si 23 Mayıs 1969 Cuma günü Dendanekan zeferinin 929. yıl dönümünü Ankara'da parlak bir törenle kutladı. Gece Bulvarı Palas salonlarında bir şölen ve rildi. Siyasi partiler tarihinde, bu şekilde düzenlenmiş bir eyence gecesine ilk defa raslan-

İLÂHİYAT FAKÜLTESİ
(Kim kapatacakmış görelim!..)

başka fakültele devredilmesi suretiyle yerine getireceğini söylemiştir. Bu bölümlerden büyük kısmı, konuların benzerliği bakımından Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesinin çeşitli bölümlerine bağlanacaktır. Buradaki öğretim üyeleri de bölümlerinin bağlandığı fakülte kadrolarına aktarılacak ve sağlanacaktır.

Üniversite senatosundan alınan haberlere göre, fakültelerden seçilmiş senato üyelerinin büyük kısmı raporda ön görülen tedbirleri benimsemişlerdir. Görüşmeler tamamlandıktan sonra varılacak sonuca göre İlahiyat Fakültesinin ya Ankara Hukuk Fakültesine bağlanması veya lağvedilmesi oylanarak mesele sonuca bağlanacaktır.

Prof. ünvanını taşıyan kişiler, böylesine komiksel gerekçelere dayanarak bir rapor verebilmeleri için, insanlık haysiyeti ve ilim adanlığı ile hiç bir ilgilerinin bulunmaması gerekir. Bazı olaylar Fakültelerin lağv e-

yordu. Her şeyi tamamen milliyetçi idi, içki yoktu, dans yoktu, Batı müziği yoktu Türküler okundu, şarkılar söylendi, milli oyunlar oynandı.

24 Mayıs Cumartesi M.H.P. Gençlik kollarının düzenlediği mehter takımının da iştirakiyle muhteşem bir yürüyüş yapıldı. İki binden fazla genç ülkücü bütün Ankaralıların takdirini kazandı, Alparslan Türkeş gençlik kollarına 9. ışık yürüyüşü münasebetiyle şu mesajı yayınladı:

«Büyük Selçuk İmparatorluğu nun kuruluşunu sağlayan Dendanekan Zeferinin bugün 929. yıl dönümünü kutluyoruz. Bu günkü Türkiye Devletinin de temelii sayılan bu büyük yıldönümünün şerefine bugün Ankara'da bir Dokuz İşık yürüyüşü yapılmaktadır. Bu kutlama dolayısıyla şu gerçeği bildiririm.

Türkiye'mizin yeniden güçlü bir varlık haline gelmesini sağlamak için büyük hamlelere girişmek lazımdır. Bunların başın-

TARİHİ MEKTUP

YENİ DELHİ
7 Eylül 1961

Orgeneralim,
Size asla yazmak niyetinde değildim; Fakat bugün memleketin yüksek menfaatleri bakımından bazı hususların dikkatinize sunulması zaruri oldu.

Şöyle ki :

Yüksek Adalet Divanı birkaç güne kadar eski iktidar mensupları hakkında hükmünü vermektedir. Adaletin hükmüne müdahale etmemek ve daima hürmetkâr bulunmak şarttır. Ancak hükümlerin infazı, yurttan mevcut durumun nezaketi gözönüne getirilince incelenmeğe değer görülmüştür.

Yüksek Adalet Divanının vereceği cezalar içinde idam hükümleri bulunduğu takdirde, bunların tâdil edilerek hafifletilmesi cihetine gidilmesi çok faydalı olacaktır. Çünkü :

a) İdam cezalarının infazı 13 Kasım'dan beri atılan çok hatalı adımlar dolayısıyla memlekette meydana gelmiş olan huzursuzluğa daha da çok yol açacaktır.

b) Ölüm cezalarının infazı, yurt dışında, milletimiz ve devletimiz aleyhine tepkilere yol açacaktır.

c) Ölüm cezalarının infazı halinde, milletimizi bölen kin ve garez duygularını şiddetlenecek ve 27 Mayıs'ın amacı olan Millî Birlik ruhunun geliştirilmesi güçleşecektir.

ç) Yukarıda sıralanan mahzurlarına karşılık, cezaların infazı ile memlekette sağlanacak hiçbir fayda yoktur.

Esasen siyasi suçlardan dolayı ölüm cezaları verilmesi, bugünün insanlık duygularına uymamaktadır.

Buraya kadar sıralanan mütalâalara ilâveten, hukuk bakımından da şu hususların incelenmesi lüzumludur :

I. Yüksek Adalet Divanının vereceği idam cezalarının nihai incelenmesi, bununla ilgili kanunun yürürlüğe girdiği tarihte tek meşrû yasama organı bulunan 27 MAYIS MİLLÎ BİRLİK KOMİTESİ'ne aittir.

II. Bugün ise yasama organı yalnız başına 13 KASIM KOMİTESİ değil, Temsilciler Melcisi ile birlikte Komite'den meydana gelen kurucu Meclistir.

III. Türk Anayasasına göre, idam hükümlerinin nihai incelenmesi, Yasama organlarına aittir. Şu halde bugün Yüksek Adalet Divanının vereceği idam kararlarının yalnız 13 Kasım Komitesi'nce incelenmesi hukuki ve meşrû olamaz.

Aksi halde, millet ve tarih önünde sorumlu olacağımızı hatırlatırım. Saygılarımla.

Alparslan TÜRKES

GÜREŞE NİFAK SOKUYORLAR

Cihat Uskan adında bir vatan daş vardı. Çocukluğunda bile güreş tuttuğu pek şüphelidir ama, geldi; Federasyon Başkanlığı koltuğuna rahat rahat oturdu. Uskan'ın Federasyon Başkanlığı, güreş tarihimizin en başarısız dönemidir. Diktatör kesilmeye heveslenmesi etrafını kırıp geçirmesi, pehlivanlarımızı birbirine düşürmeye yeltenmesi de caba! Bay Uskan nihayet gitti, ama hırsı bitmedi. Kandıra bildiği kimselere hâlâ uydurma yazılar yazdırır, koltuğundan olmasın bazı güreşçilere yükler, her fırsatta onlardan intikam almaya çalışır. Son günlerde yeni bir marifetine şahit olduk. Bir gazetede imzasız bir yazı döktürmüş. Greko-Romen Millî takım antrenörü Tefvik Kış'a saldırtıyor Güreşçiler Tefvik Kış, güreşçiler arasında Millet Partisinin propagandasını yapıyor. Metin Çıkmaz'la Gürbüz Lü'yi partiye kaydetmiş, diğerlerini de kaydolmaya zorluyormuş. Millet Partisinde çok yardım aldığını, arkadaşlarının da alabileceğini söylemiş. Adalet Partili güreşçiler —kim oldukları belli değil!— Bu durumdan çok rahatsız oluyorlarmış. Yazılanların hepsi uydurma idi. Yalandı. Tefvik Kış ve arkadaşları Millet Partisini belki de yerini bile bilmezlerdi. Ama fenalık isteği hırslı adamların yakasını hiç bırakmaz ki Büyük bir şampiyonanın arifesinde, Millî takım antrenörünün ve pehlivanlarımızın maneviyatını bozacak şekilde neşriyat yaptırmak acaba kime ne met etmektedir? Ne dersiniz Bay Uskan?

da asrınıza damgasını vuracak ekonomik hareketler gelir.

Türkiye'mizde menfaat ananin ortaklığının hissedarları büyük oyun içindedirler. Milliyetçi Hareketin güçlenmesini önlemek için çaba gösteriyorlar.

Bu günkü şartlar içinde Türk halkı üç ekonomik gücün baskısı altındadır:

1 — Gayri milli ekonomiler: Türkiye'nin milli hasılasının kaymağın almaktadırlar.

2 — Göstermelik ekonomiler: Bu göstermelik ekonomilerin ön perdesinde Türklere görünür arka oyuncusu gayri milli unsurlardır.

3 — Türk halkı ile göstermelik veya gayri milli ekonomiler arasında araçlar ekonomisi. Bu zümre Türk olmalarına rağmen göstermelik ekonomilere ve gayri milli ekonomilere bağlı hareket ederler.

4 — Yirminci asrın ekonomik imkânlarından mahrum tefeciler ve yokuğun elinde oyuncak olan halk ekonomisi.

İşte oynanan demokrasi oyununa eşitlik nağraları Türk halkının alın terini gayri milli ekonomilere akdarma vasıtası oluyor. Türk'ü tutsak yapan bu mekanizmayı ortadan kaldırmak suretiyle ancak Türk milletinin gerçek demokrasiye avuşacağına inanıyoruz. Yarım yüz yılda menfaat şiretlerinin büyük hissedarları bu nizamın yürümesiyle menfaatlerini yürüterek bu anarşi durumunun devamını istiyorlar. Türk'ü kapital ve devlet köleliğinden kurtaracak Dokuz İşık Doktrini ile Türk milleti gerçek hürriyete kavuşacaktır.»

NİFAK ZAMANI DEĞİL

Geçtiğimiz pazar yünü bir haber ajanşının verdiği Ankara

mahreçli haber mahut gazeteler tarafından baş tacı edildi. Her vesilede çamurlu haberlerle sayfa kirletmeyi âdet haline getiren bu gazetelere gör; «Türkeş'in partisi de karışmıştı. Sebep ise «Siyas af» ve «Komandolar» adı verilen parti gençlik kollarıydı. Güya Komandolar siyasi af konusunda partinin tutumunu beğenmemişlerdi. İsyan etmişlerdi. Hatta partiden bile ayrılacaklarını söylemişlerdi. Bilindiği gibi Dendanekan zafesinin 929. yıldönümü Türkiye'de ilk defa bir siyasi parti tarafından kutlanıyordu. MHP gençlik kolu da bu münasebetle bir «DOKUZ İŞİK YÜRÜYÜŞÜ» tertip etmişti. İstanbul parti gençlik kolu da yürüyüşe katılmak için dar imkânlarına rağmen Ankara'ya gelmişti. İşte mahut haber bu 200 den fazla genç —komando— alet edilmek isteniyordu. Halbuki buna kargalar bile gülerdi. Mahutlar bilmiyorlardı ki; MHP gençlik kolları disiplin demektir. İdealizm demektir. Onların böyle günlük politika meseleleri ile alâkaları yoktu. Bütün hınçları ve kavga ları «MİLLİYETÇİ TÜRKİYE» içindi. Belki de mahutlar bunları gayet iyi biliyorlardı. Hem yürüyüşün heybetini de yakından görmüşlerdi. O halde bir kasıtları vardı. Ard niyet taşıyorlardı. Milletini ümit bağladığı gençleri bölmek, parçalamak istiyorlardı. Fakat böyle süflü oyunlarla bunu başaramayacaklardı. DOKUZ İŞİK YÜRÜYÜŞÜ NÜ sabote gayretleri boşa çıkmıştı. Komando dedikleri gençler sert ve vakur adımlarla yürüyüşlerini nihayetlendirdi.

Gençler bir daha kör gözülü mahutlara cevap verdi: «KOMANDO ALDANMAZI»

"ya DEVLET başa..."

FORUM YOK

Yolda karşılaştılar ve...
MHP Lideri Türkeş Demirel'e Geliş sizi bizim partiye kaydedelim dedi.

ANKARA. (HA) — Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan Türkeş dün sabah, AP Genel Başkanı ve Başbakan Süleyman Demirel-

i kendi partisine kaydetmek istemiştir. Türkeş teklifini, kendi partisi önünde karşılaştığı Başbakan Süleyman Demirel'e bizzat bildirmiştir.

Başbakan Süleyman Demirel, AP Genel Merkezinden, Temsilciler Meclisi çalışmalarına katılmak üzere Konur sokaktaki İspartalılar Lokaline giderken, Milliyetçi Hareket

Partisinin önünde bu partinin lideri Türkeş ile karşılaşmıştır.

Berberinde bazı AP Genel Yönetim Kurulu üyeleri ve partililer olduğu halde, Türkeş le karşılaşan Demirel, elini Türkeş'e uzatmış, «Nasıl Alparslan Bey?» demiştir. Bundan sonra Demirel ile Türkeş arasında şu konuşma geçmiştir:

TÜRKEŞ: «Çok iyiyim Süleyman Bey. Sizler nasılsınız?»

DEMİREL: «Ben de iyiyim. Teşekkür ederim.»

TÜRKEŞ: «Buyurunuz bizim partiye. Sizi partiye kaydedeyim.» demiş

DEMİREL: «Ben yalnız değilim ki. Arkamda beş milyon oyum var.»

TÜRKEŞ: «Ben de onun için istiyorum zaten, Bize gelerseniz, daha büyük bir kuvvet kazanırsınız.»

Başbakanla Türkeş arasındaki bu şakalaşma ve konuşmalar kendilerini dinleyen bütün AP'lilerle, Milliyetçi Hareket Partililerin gülüşmelerine sebep olmuştur. Başbakan bu konuşmadan sonra Türkeş'in elini yeniden sıkışmış ve «Allahımsarmadık» demiş, doğruca lokaldeki toplantıya gitmiştir.

TIMUR hamamda Nasrettin Hoca'ya sormuş:

— Kaç akçe ederim?

Hoca Timur'u şöyle bir süzdükten sonra,

— On akça edersin, demiş,

— Amma yaptın Hoca, peştemalın o nakçe eder.

İtirazına Hoca yine cevabı vermiş:

— Eh zaten bende ona para biçtim!

«GENÇ TEMUÇİN»

Şeref YILMAZ

Tutsaksan, elin ayağın köstekli ise, boynuna boyunduruk takılmışsa seni kara dalgalarının arasına alıp bağrına bağrına gömen bozkırın yeşilini senin gözlerinde silerdi Onon. Moğolsan güçlü olacaktı. Güçsüz olursan... Onon da sana sırtını çevirirdi; Onon da sana kahpece davranırdı...

Dünya kuruldu kurulalı insanlar birtakım güçlü kişiler tarafından idare edilmeye alışmış, onların idaresi altında daha rahat ve kendilerini daha emniyet içinde hissetmişlerdir. İşte tarihin o derinliklerinden gelen bu durum ve duygu Devlet diye adlandırdığımız kuruluşun temelini teşkil eder. Bugün yeryüzünde insan aklını şaşırtan devlet kuruluşları var. Bugün yine aynı çağda ve aynı anda bize çok basit gelen kuruluşlar içinde devletler var. Bu insan aklını şaşırtacak kadar mükemmel kuruluşlu devletlerle, çok basit kuruluş içinde olduğunu söylediğimiz devletler, güçlerini, tarihini tesbit edemediğimiz eski çağlardan gelen tecrübe ve mücadelelerden almaktadırlar. Dünya kadar eski, insanlık kadar ihtiyar olan tarihin çehresine baktığımızda bu çehrede bizi şaşırtan ve ezberlenen büyük izler görürüz. Bunlar, Atilla'ların, Timur'ların, Yavuz Selim'lerin, Fatih'lerin, Napolyon'ların, Kenedi'lerin, De Goll'lerin, Cengiz Han'ların izleridir.

Dünya yaşlandıkça tazelenen, tarih eskidikçe güçlenen çizgi dışı dünyaya gelen insanlardır bunlar. Bugün, bu sütunda, elimde bulunan bir kitapta bahsedebilmek için bu giriş yapmak zorunluluğunu hissettim. Kitabın adı GENÇ TEMUÇİN. Tekrar tarih sayfalarına dönerek kulak kabartacak olsak atının Orta Asya steplerinde, Çin topraklarında amansız mücadelelerini verirkenki ayak seslerini duyabileceğimiz CENGİZ HAN'ın gençlik yıllarını anlatır bu kitap. Bir başka deyişle Cengiz Han'ı Cengiz Han yapan şartların hikâyesidir bu kitap. Ezeli bir münakaşadır, kahraman kişileri yaratan kendi kaderleri midir yani, onlar kahraman olmak kaderi ile mi geliyorlar yeryüzüne?.. Biz de bu cevabı verilmemiş suale cevap verecek bir başkasına olarak, Temuçin'in şartlarına dönüp kısaca ondan bahsedelim. Orta Asya steplerinde at kişnemeleri, it ürümleri, koyun, kuzu meleşmeleri, rüzgâr uğultuları ile kurtların derinden gelen ulumaları arasında dünyaya gelmiştir. Yıl tahminen 1155'tir. Yeşügey Bahadır'ın (Temuçin'in babası) Merkit beylerinden Çılaydı Eke'nin karısı Yulun Eke'yi alması neticesi ondan doğmuş çocuktur Temuçin. Ve şu husus kitap sayfalarında cevaplandırılmamış bir soru olarak kalmaktadır. Temuçin kimin oğludur?.. Bu durumda dahi kitabın bize verdiği bilgiye göre Cengiz Han Türk-Moğol ırkından bir melezdür. Kitabın bize verdiği bilgi derken bir hususa burada dokunmak ve izah etmek lüzumunu hissediyoruz. O da şu: Takdim ettiğimiz kitap, aslında bir romandır. Ancak yazar Temuçin'in hayatını anlatmaktadır. Tarihe kadar ulaşmış ve tarihten sabit noktalar tesbit edildikten sonra, boşluklar yine tarihten alınan bilgilerin desteği ile yazarın muhayyilesinden çıkmıştır demek yanıltıcı bir hüküm olmayacaktır zannedelim...

Temuçin nasıl yetişmiştir? Şartlar mı yaratmıştır onu, yoksa Temuçin kendisini mi yaratmıştır? Bunlara kitapta cevap ararsak göreceğimiz hususlar enteresandır. Annesi Yulun Eke, oğlunda onun kaderini görür ve biz bunu Temuçin'e: «Sen, Gölyalgıda oturup şu ikiyüz çadırılık küçük insanların çığlıklarını, Sunçurun kıyılarındaki sülhün böğürmelerini dinleyecek değilsin ömrü-

nün sonuna dek. Seni bunlar için doğurmadım ben. Sen burada kendi keyfine gömülür de dağların ötesinde batan güneş görmezsen; bozkırda boranların uğultusunu dinlemezsen; yarlarda atını koşturamaz, fırtına ve tufanlara karışmaz, çöllerin sıcaklığında yanmazsan bu ulus gene hor, bu insanlar gene aç ve sefil kalacaklardır. Git Temuçin! Gözlerinin içinde geleceğin en parlak ışığı yanar...» Sözlerini öğütlerken öğreniriz. Babasının ölümü, isyan eden beyler, bozkır ortasında kardeşleriyle yalnız kalan, genç yaşta komutan olmak zorunda olan insan... Evvelâ kardeşlerini kendisine inandırmaktan başlayan bir mücadele, esirlik, boyunduruk, dağlara sığınmış, boyundurukla dağ dere kaçarak sürdürülen amansız bir mücadele... Bu mücadelelerin hepsi Cengiz Han olmak yolunda yapılan birer nefis ve beden terbiyesidir. Onun yalnızlığı ve mücadelesini takdir edebilmek için tekrar kitabın sayfalarına dönelim: «Konuşma bana hiç birşey umma benden... Babasız çadır, terkedilmiş kaplan yavrusuna benzer, Temuçin.. Kocadım ben. Kaplan bile kocayınca yuvasına çekilir. Gölgede yatar, genç kaplanların kavgasını uzaktan seyrederek. Sen git, kalma artık burada; kalırsan Targutay Kutulduk'un eline düşeceksin...» Bu satırlarda konuşan, dün babasına güçlü zamanında onun en güvendiği komutanlarından biridir. Dost ihaneti devam ederken, güçlükleri de yudum yudum sine-sinde duyarak yeniyordu... «Temuçin kadar at da bitkindi. Arada atından iniyor, bıcağını çıkarıp hayvanın karnı altına eğiyor. atın kan damarını kesip az da olsa kan içmek istiyordu; fakat at kafasını çevirip Temuçin'in yüzüne acıklı baktığında, Temuçin bu fikrineden vazgeçip ilerlemesine devam ediyordu...» Bu satırlar Temuçin'in mücadele azminin tipik bir örneğini verirken, kendisini yaratan ortamı da anlatması bakımından ehemmiyetli sahneler olarak kitap sayfalarında yer almaktadır. Onu yetiştiren şartlar; ihanetler, işkenceler, açlıklar ve ayakta kalma mücadelesidir. Şu sesler Cengiz Han oluncaya kadar kendini takip etmiştir: «Taycuuutlar! Kaç!.. Temuçin! Kaç!.. Kaç!.. Geliyorlar! Geliyorlar!...» Bu tarih adamının hayatındaki bir diğer sahne kitap sayfalarında şöyle ifade bulmaktadır: «Açlıktan ölmemesi için ilâh Öte'ye yalvarıyordu. Ama bulunduğu yerde toprak verimsizdi, susuzdu. Günler geçtikçe Temuçin za-yıflıyordu. Ayağa kalkıp böğürtlen aramağa, ağaçların kabuğunu koparıp kemirmeğe gücü kalmıyordu artık...» Yazara göre işte burada pasaj pasaj aktardığımız satırlardır, bu tarih yapan insanı yetiştiren şartlar. Veya kendine inşa eden adamın mücadelesi, böylesine sert olmuş, o da bunun mü-kâfatını tarih sayfalarında silinmez izler bırakmak, inanç ve ülküsünün adım adım tahakkuk ettiğini bizzat ve hayatında görmekle bulmuştur. Kitabın yazarı Cengiz Dağcı. Kırım Türklerinden olan ve İkinci Cihan Harbinden sonra Londra'ya sığınmış halen orada yaşayan bir Türk. Onu daha önceki yazdığı «Onlar da İnsandı. O Topraklar Bizimdi, Yurdunu Kaybeden Adam, Korkunç Yıllar» adlı eserlerinden tanıyoruz.

Çok usta bir kalemin tarihe sadık kalarak dürüstçe kaleme aldığı hâlâ yaşadığı zamandaki kadar taze olan bir tarih kahramanının gençlik yıllarını okumak isteyen herkes daha doğrusu Cengiz Han kimdir? diyen ve onu merak eden herkes bu güzel kitabı okumalıdır.

Genç Temuçin :
Ötügen Yayınevi
Cağaloğlu İstanbul

«ALTIN KOZA»

FİLM FESTİVALI

Oğuzata ALTAYLI

Kemal Tahir — Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Ben burada duramam artık. Benim için yaptığınız masrafları cebimden ödemeye hazırım.

Şenel Türker — «Kuyu» filminin birinci olması için çalıştınız. Bu işte Sami Şekeroğlu da yardımcı oldu size.

Bu münakaşa «Altın Koza Film Şenliği»nin bittiği gün jüri başkanı Kemal Tahir ile Şenlik Komitesi sözcüsü Şenel Türker arasında cereyan ediyordu. Şenel Türker'in taraf tutmakla itham ettiği Sami Şekeroğlu da «Devlet Flim Arşivi» müdürü idi.

Jüri üyeleri taraf tutmayacaklarına dair bir vemin belgesi imzalamışlardı. Seçim gizli oyla yapılacak ve neticeleri noter açıklıyacaktı. Hiçte böyle olmadı bir gavret keşlik içinde olan jüri üyeleri şenliğin tüzüğüne avkırı olarak noterden önce davranarak neticeleri TRT de ki dostlarına fısıldaviverdiler. Aynı günün akşamı 19.00 haberlerinde TRT neticeleri ilan ediyordu.

«Kuyu» rejisörü Metin Erksanla birlikte birinci seçilmisti.

Şenlikten önce sol basının vaptığı propogan da semerisini vermisti. Metin Erksan pek şaşırmadı durumdon memnundu.

Diğer taraftan «Antalva Flim Festivali»nde üst-üste iki yıl birincilik alan Yılmaz Durn sonuçlara hiç bir itirazı olmadı. Ancak bir film varışmasında sinemayı bilmeven ve bilmediğini itiraf eden bir kimsenin jüri başkanı olamayacağını, varışmanın celismeye düştüğünü, neticede iyi neticelerin boşa çıktığını söylüyordu.

«Antalva Flim Festivali»nden daha cazip olacağı sövlenen «Altın Koza Flim Şenliği» böylece ilk gösterisinde seçtiği jürinin nesin hükümlerine kurban gidiyordu. Nitekim Şenlik Komitesinin jürivi suçlaması ondaki neticeleri tevid eder mahiyette idi. Şenlik Komitesinin tutumu ve vemin belgesi hiç bir sevi değistirmiyordu.

Üstelik jüri başkanlığına Komünizm propogan dası varmaktan 15 yıl mahkum Kemal Tahir getirilmisti. Acaba belli bir ideolojinin kâhları içinde benliğini bulmuş bir kimse ne dereceye kadar taraf sız olabiliirdi?

«Altın Koza Flim Şenliği»nin şahsiyetini Şenlik Komitesinin seçtiği jürinin teşekkülünde arancakı bilinmiyor mu idi?

Böyle bir sevin vanlılıkla yapılabileceğine asla ihtimal vermivorumuz.

Tarafsız olamayacak bir kimsenin jüri başkanlığına getirilmesi, cerevan eden münakaşalar, jüri üyelerinin tüzüğe avkırı davranışları «Altın Koza Flim Şenliği»nin mesruvetini lekelenmiştir.

Umarız ki, bu iyi tesebbüs bundan sonra ard neticelerin at oynattığı bir alan haline getirilmekten kurtarılacaktır.

TÜRK TARİHİNDE AÇILIŞ VE KAPANIŞ DEVİRLERİ

(Başarılı Orta Sayı'da)

fa Kemal Kurtuluş hareketini, önce Amasya, Tokat ve Sivas'ta teşkilâtlandırmaya başlar ve memleketin diğer kısımlarıyla da muhaberelede bulunur.

Bu faaliyetlerinden haberdar edilen İstanbul'daki Padişah Hükümeti, Kuzey Anadolu'da bulunan 9. Orduyu teftişe gönderdiği Munstafa Kemal Paşayı derhal geri çağırır. O ise Erzurum'a giderek istifasını gönderir. Sonra, biri Erzurum'da (Temmuz 1919) ve diğeri Sivas'ta olmak üzere (Eylül 1919) iki kongre tertip eder.

Bu kongrelerde, sonuna kadar mücadeleye devam. E aynı zamanda Anadolu'nun İstanbul hükümeti ile alâkalarının kesilmesine karar alınır.

16 Mayıs 1919 günü Yunanlıların İzmir'e çıkmaları ve düşmana teslim olmuş İstanbul hükümeti ile galip devletlerin Mustafa Kemal'i bu teşebbüslerinden vazgeçirmeye çalışmaları. Onun bu dâvaya inancını büsbütün kuvvetlendirir.

23 Nisan 1920'de İstanbul Meclisinin vatanperver üyelerini Ankara'ya toplar, ve Ankara'da kurulu bu yeni Millet Meclisi. Onu ittifakla Reisi Cumhur seçer.

Tam iki buçuk yıl süren çetin bir mücadeleden sonra, bütün Anadolu düşman ordularından temizlenir, ve düşman işgali altında bulunan **İstanbul bir kere daha Muzafer Türk Ordularına teslim edilir.**

Böylece, **Osmanlı devri kapanır, ve yepyeni bir Türk Milliyetçiliği devri açılır.** Sırf askerî bakımdan bir noktaya işaret etmek isteriz ki, 1453'te İstanbul'un üzerine yürüyen Fatih Sultan Mehmed'in ordularına mukavemet edecek yer yüzünde tek ordu yoktu. Gazi Mustafa Kemal'in ordularına gelince, durum tam tersine idi. **Emperyalist devletlere karşı ayaklanan, Türk Milleti yorgun ve yoksul idi. Karşısındaki düşman ise en büyük ve en kudretli donanmaya sahip, en modern silahlarla teçhiz edilmiş, güçlü, kuvvetli, hırslı ve son derece de gaddar, intikam peşinde bir ehlihalib ordusu idi.**

Sadece bu mukayese, Atatürk'ün **askerî dehası** ve bütün bir Milleti arkasından sürükleyecek **ikna kudreti** hakkında bir fikir edinmeye kâfidir.

III. Yepyeni bir Türk Devrinin Açılışı. Osmanlı İmparatorluğunun çökmesi mukadderdi. Onun bu âkıbetini, her doğan ölmeye mahkûmdur şeklinde yorumlamak doğru olmaz. Tarihi hadiseler iyi değerlendirilmedikçe, çöküş sebepleri anlaşılacakça, **Atatürk'ün önderliğini ettiği Milli Mücadele bir avantürden ibaret kalır.** Yapılan o insan üstü hizmetler takdir edilemez, veya aksi anlaşılır.

Osmanlı Medeniyeti, millî olmaktan ziyade, İslâm Medeniyetinin bir devamı şeklinde tecelli etmişti. Bu tutum, o devrin anlayışına göre, elbette ki yanlış değildi, çünkü o devir tek Dünya Medeniyeti devri idi. Nitekim, o devirlerde hristiyan devletlerinin tutumları da aynı idi. Fakat sonraları bu görüş tedricen değişti. Din, mânevi bir varlık kalmakla beraber, Dünya işlerinden elini çekti. Böylece, Medeniyet mefhumu cihanşumulluğunu kaybederek her Milletin kendi bünyesine göre tesbit edildi. Aynı zamanda şu umumî prensip te kabul edildi: **Her insan, başka Milletlerin medeniyet seviyeleri ne olursa olsun, onların dilleriyle değil, kendi ana dili ile eğitilir. Üniversiteler, ana dilde eğitim ve Millî Kültür esaslarına bağlandı.**

Medeniyetin bu modern anlayışıyla, Medeniyetler yarışı başladı. Bugün de büyük bir hızla devam ediyor.

Âkibet o olacaktır ki, yarışı terkedener, şu veya bu Milleti taklide koyulanlar, onların dil ve kültürlerini benimsemekle başarıya ulaşabileceklerini zannedenler mutlaka mâziye karışacaklardır

Tanzimat devrinde, Avrupa'da İlim ve Fikir alanlarında değişiklikler vukua geldiği biliniyordu. Fakat bu değişiklikler, esasları pek anlaşılacağı için, sanki uzaktan bir ses gibi gelmişti. Ordu islâh

edilirken köhneleşmiş medreselere dokunulmamıştı. Kasıtlı veya kasıtsız, bu bir tezat idi. Ama bu tezat Osmanlı İmparatorluğuna çok pahalıya malolacaktı. Hatta kaybolma durumuna düşecekti.

Tek Dünya Medeniyetinden, Milletler medeniyetine geçişin mânasını, ne yazık ki, Türkiye'de yalnız **iki kişi** anlayabilmişti, birisi **büyük Türk mütefekkeri Ziya Gökalp**, diğeri ise **büyük asker Gazi Mustafa Kemâl idi.** Ne gariptir ki, bugünlerde, Türklüğün kurtarıcıları olan bu büyük Türk evlâtları Türklük düşmanı ajanlar tarafından efkârı umumiyeye nezdinde küçük düşürülmeye çalışılmaktadır.

İşte bu anlayış neticesindedir ki, Türkiye Cumhuriyeti ve o zamanlar Atatürk'ün partisi olan Cumhuriyet Halk Partisi, **Milliyetçilik** esasına göre kurulmuştu.

Türkiye çapındaki mânası anlaşılacağından, bugün bu esas **kaybolmuştur.** veya ümitleri büsbütün kırmamak için, kaybolmak üzeredir.

Halbuki bu anlayış çok önemlidir. O kadar ki, Türk Milletinin var veya yok olması sırf bu anlayışa bağlıdır.

Atatürk'ün bütün çabaları boşa gittiği ve dolayısıyla büyük fedakârlıklarla kazanılmış olan Millî Mücadelemizin bir avantür seviyesine düşürüldüğü açıkça görülmektedir.

Gerçekten, bugünkü Anayasanın başlangıcında zikredilen ve madde dışı bırakılan **«Türk Milliyetçiliği, 2. maddedeki sosyal kelimesiyle bağdaşamamaktadır.** Zira, sosyal kelimesi **ictimai** mânasına geliyorsa, **Milliyetçilikte mündemictir.** Yok **sosyalizm** mânasına geliyorsa o takdirde **milliyetçiliği** lüzum yoktur. Yani ikiden biri iptâl edilmelidir.

Kaldı ki, son zamanlarda vuku bulan **karışıklıklar bu sosyal kelimesinin sosyalizm veya komünizm mânasına geldiğine bir işarettir.**

Anayasa'da bir değişiklik yapılması düşünülüyorsa herşeyden evvel bu sosyal kelimesinin kaldırılması gerekmektedir.

Atatürk, 19 Mayıs 1919'da Samsun'a ayak basarken, Onun kalbinde yanan ateş **Türklük ateşi** idi. **«Ne Mutlu Türküm Diyene»** sözü, ölümüne kadar sönmiyen bu ateşin gerçek ifadesi idi.

Bugün ise Türk Milliyetçiliği açısından mâna veremediğimiz çok şeyler söylenmekte ve yapılmaktadır.

ÖZTAŞ KIRTASIYE

İzmir Caddesi Ülke Alan Pasajı No. 22/1.
Tel : 17 20 73 Ankara

Her Çeşit Kırtasiye, Okul ve Büro Levazımatı ve Tersim Malzemeleri

Ulaştırma Topluluğu Şirketi

RAY SİGORTA

YANGIN	TRAFİK	KAYDI HAYAT - VEFAT
NAKLİYAT	CAM	MUHTELİT
MAKİNE ve MONİAJ	SİRKAT	MÜMTEZİL
KAZA	UÇAK	CİHAZ - TAHSİL - TERBİYE
KASKO	MALİ MES'ULİYET	MUVAKKAT İRAT

SİGORTALARINIZ İÇİN EMRİNİZDEDİR
CEBİNİZDEKİ RAY SİGORTA POLİCESİ HER ZAMAN VE HER YERDE EN EMİN DOSTUNUZDUR.
RAY SİGORTA A.Ş.

UMUM MÜDÜRLÜK : Ankara Atatürk Bulvarı No : 125
Tel : 17 54 77 - 17 58 73 - 12 20 15
İSTANBUL ŞUBESİ : Meşrutiyet Cad. No. : 176 Sis-hane Tel : 49 64 73 - 49 51 81 - 44 17 59

İZMİR BÜROSU : Fevzipaşa Bulvarı Bahceliler Han Kat : 1 Tel : 3 72 40
Ve Yurdun Her Tarafındaki Acenteleriyle En İyi Hizmeti Arzetmeğe Hazırdır.

(DEVLET : 2)

ACI BİR KAYIP

Tanınmış Milliyetçi iş adamlarımızdan M. Ali Büyükhanlı'nın oğlu ve üç arkadaşı bir trafik kazası sonucunda hayata veda etmişlerdir

Merhumlara Tanrı'dan rahmet, kederli ailelerine başsağlığı dileriz.

DEVLET

İMALÂTÇI

Hacıy

möble galerisi

mustafa arafat

Kuruluş: 1949

HER SİTİLDE EN ÜSTÜN KALİTEDE HAZIR VE İSMANİAMA

Misafir odası takımı
Yatak odası takımı
Yemek odası takımı
Polister ve
Lâke

MÖBLE

Mağazamızdan Aldığınız Möbleler 5 sene Garantilidir!...

Anafartalar Çarşısı Kat:1 No:101 - Tel:11 67 72
ULUS - ANKARA

(DEVLET : 3)

Durum

Dündar Tüzer

DURUM MUHALEMESİNE
HASIMDAN BAŞLANMAZ

Adalet Partisi 219 imzalı bir tasarıyı Meclise sunarak eski DP'lilere siyasi haklarını iade etmeyi teklif etti, bu teklifi yaparken gerek parti olarak gerek Başbakan olarak Demirel övündü, sevindi, bu arada CHP, GP, YTP ve MHP ve AP'nin teklifini desteklediklerini ilân ettiler. Süleyman Demirel bu tutumu ilân eden CHP Genel Başkanını alkışladı. AP Grubu İnönü'ye methiye söyledi. Bir an önce kanun çıksın diye öncelik kararı verildi ve kanun Meclis'ten geçip Senato'ya yollandı.

Bu andan itibaren vaziyet değişti, çünkü bütün hesaplar bu kanun çıkmaz diye yapılmıştı. Teşebbüs iş görme değil, bahane bulma amacına yönelmişti.

Kanun çıkmasını Ordu istemiyordu ve kanaatını da Demirel'e bildirmişlerdi. Demirel başta CHP olmak üzere diğer partilerin muhalif kalacağını faraziyesine temel yapmak hatasını işlediği için isteksiz olan zevata ben Meclise getiririm nasıl olsa İnönü karşı çıkar ve kanun reddedilir, ben de 27 Mayıs'a yeni sövgü malzemesi toplamış olurum, hem sizin arzunuz olur, hem benim diyerek teminat veriyordu.

Demirel kanunun çıkmasını istemiyordu, zira bu kanun Demirel'i devirecekti.

Siyasi hakka kavuşanlar AP'ye girerlerse Demirel başkanlığı kaybeder, bu kişiler başka partiye girerlerse AP iktidardan düşerdi. Bu sebeple Demirel gayret etmeli kanun çıkmamalı idi.

Fakat bu neticeyi sağlamak için güvenilen İnönü hayatında ilk defa iktidarı destekledi ve bu hareket bütün hesapları altüst etti.

İnönü için affedilenler CHP seçmenlerine muhatap olmadıklarına göre parlâmentoya girmeleri veya dışında kalmaları eşitti, madem ki kendine zarar vermeyecekler o halde lüzumsuz bir direnmeyi niçin yapsındı? Sonra AP Genel Başkanı Demirel veya Ağaoğlu olmakla ne değişirdi? Hattâ Ağaoğlu Türkçeyi iyi bildiği için sözünü anlamak daha kolay olurdu, velhasıl Demirel'in iktidarını devam ettirmek için husumet hamallığı yapmanın hiçbir gereği yoktur ve kararını verdi af tasarısını destekleyecekti.

YTP uzun zamandan beri erimekte idi, 1961'de eski DP seçmenlerinin kurduğu bu parti fazla temkinin zararını görmüş ve 1965'te herşeyini AP'ye kaptırmıştı. Şimdi AP'nin tereddüt safhasını kendi lehine çevirmek için bir çıkış yapmalı idi, kaybedecek bir şeyi olmadığını göre denemelerden korkmaya sebep yoktu.

GP, CHP'den yeni ayrılmış bu parti kendine seçmen aramakta ve her partiden koparı toplamaya çalıştığına göre bu hareketi de desteklemesi tabii idi.

MHP; Genel Başkanı 27 Mayıs ihtilâlinde gelmiş olan bu parti için de affa taraltar olması normaldi. Türkes ve arkadaşları 27 Mayıs günü hareketin hiç bir kişiye ve zümreye karşı olmadığını ilân etmişlerdi, sonra komite içinde bu fikri hakim kılmak için savaşmışlar, yurt dışına sürülmüşler, sürgünde de aynı görüşü ısrarla savunmuşlardı. Onlara göre, şahısları hedef tutan bir hareket ihtilâl değil, darbe olurdu; ihtilâlin içtimai, iktisadi, kültürel hedefleri olmak lâzımdı, bu hedeflere giderken ortaya çıkan hedeflerin ezilmesi zarurî olabirdi, fakat eski DP'lilerin böyle bir halleri yoktu.

DP'liler AP'yi ele alırlarsa kendileri için ne değişecekti? Belki Türkçe bilen bir Başbakanı anlamak, kendi sorusuna kendi cevap verip herşeyi hallettim sanan Demirel'i anlamaktan daha kolay olacaktı.

DP'lilerin intikam atacağı iddialarını öngörmeleri elbette yakışık almazdı, siyasi sahneye çıkış tarzları hayatlarının istikametini çizmişti, böyle bir ihtimali düşünmek bile ayıptı.

Affa karşı vaziyet alanların herbirinin düşüncesi başka idi.

TİP: Bu parti sosyalist devrimi gerçekleştirmek istiyordu. O halde cemiyette zıtlasmalar azalmamalı artmalı idi, DP özel teşebbüsü desteklemişti, onun için ezilmeli idi, DP mağduriyet kompleksi ile devamlı bir niza unsuru olarak devam etmeli idi, DP kanadından ileri sürülen iddialara sosyalizmin sloganları için fırsat yapılmalı idi, hem bu fırsatta ordu ile aynı paralelde gözükmenin de sayısız faydaları vardı.

MGB'dan olanların durumunu ise anlamak mümkün olmamıştır, DP'liler bu Meclisten af istediklerine göre 27 Mayıs ertesi kurulan otoriteyi kabul etmiş sayılırlardı. Seçilerek gelirlerse 27 Mayıs'ın varlığını ve tatbikatının neticesini tasdik etmiş olurlardı.

Intikam alınmasından ürktüklerini düşünmek bile ayıptı, o halde niçin karşı çıktılar bilinemez. Hata etmekteydiler ve zaten hatayı itiyat haline getirmişlerdi.

Münferit kişilerin red kararı ise nasıl olsa ordu iktidara gelecektir, şimdiden onlar gibi düşündüğümüzü belli edelim, bir gün nimetini toplarız gayesine yönelmiştir. Böyle düşünenlerin kimlik ve kişilikleri üzerinde durmak bile fuzulidir.

Bütün bu düşünceler arasında Süleyman Demirel'in korkusu herşeye hakim geldi ve kanun Senato'dan AP'lilerin rey'i ile komisyona geri gitti.

Netice: 9 yıl devam etmiş bir AP iddiası sona erdi. Kiralık ağaçlar hakiki yüzlerini gösterdiler, ıstırap sömürücülüğü de hitti. 27 Mayıs'tan nimet elde edenler tek vücut halinde affın alevhine tüm olarak ah-vah devresini kapadılar.

İLÂHİYAT FAKÜLTESİ KAPATILACAKMIŞ!

Prof. Dr. Osman TURAN

Türkiye'de ilimcilik iddia ve safsataları ile milli kültür, ahlak ve mefkûre yıkıldıktan ve nesiller fikir kısırlığına ve rûhu boş kalıp hâline düşürüldükten sonra, sür'atle, insan zekâsı ile istihza teşkil eden hâdiseler mahşeri ile karşılaşmak mukadder idi. Gerçekten dünyada gülünç bir hâdiseler olarak karşılanan bir «Kültür İhtilâli», Bolşevik inkilâbının ilk çılgınlık yıllarında Rusya'da terkedildiği halde, Türkiye uzun bir devir bu buhranın içerisinde kıvrınmakta; Türk dili, edebiyatı, tarihi ve tarih şuurunu, san'atı ve bütün mukaddesatı insafsızca yıkılmaktadır. Bu sebeple sözde aydınlara ait bu hastalık öyle tehlikeli bir şekil almıştır ki, artık yalnız ilim değil aklı selim bile iflâs etmiş; medeniyet tarihinin kaydetmediği bir kültür barbarlığı, hem de demokratik hürriyetler devrinde, tahakküm kudret ve cür'etini gösterebilmiştir.

Türkiye, böylece, ağır bir mâneviyyat buhranına düşürüldükten yeni nesillerin muhakemeleri bozulduktan ve rûhsuz cesed hâline getirildikten sonra artık gençliğin maddi hesaplara ve behimi hislere verilen rüşvetlerle sebeplere dayanan ideolojik mücadeleler aynı vatan ve mektebin çocuklarını birbirleri ile boğazlaşmaya kadar şaşkın duruma getirmişlerdir. Evet böylece sahipsiz bırakılan bir memlekette artık rahatlıkla ihtilâl tecrübeleri kesifleşmiş; tarihinde Dünya nizâmı mefkûresiyle yükselen bir milletin evlâtları kendi devlet nizamlarını yıkmak hastalığına tutulmuştur. Bütün milletler ve hatta komünist memleketler bile milliyetçi duygu ve emellerin en harareti devresini yaşadıkları halde devletin yabancı istilâna hazırlama cıdalı Türkiye'de baş göstermiş; Türkiye devletinin yaşayamayacağı gayretinde bulunan bedbahtlar bile türemiştir. En çirkin ve hayasız da devletin yüksek ilim ve adalet mevkilerini işgal eden kimselerin gençliği milli nizam ve kanunlara karşı isyana kıskırtmalarıdır. Meşhur Bursa nutku safsataları da bu çılgınlık hareketlerinin bir danesidir. Türk milletini asırlarca cephelede yıkamayanlar, mahirâne metodlar ve şeytani vasıatlarla onu içten çökertmeğe girişmiş ve içerde de gafil, câhil ve hainler bulurak hayli mesafe almışlardır. Türk aydını ve gençliğini ifsadı kâfi görmeyenler, onun tarihi şuur, kudret ve hayatîyetini kavrayarak şimdi de onu milli, dini parçalara ayırmak nifakına girişmişlerdir.

Devlet müesseselerinin uyuduğu ve memleketin sahipsiz gözüktüğü bu çılgınlık ve fetret devrinde Dünyayı idare eden bir millet artık kendi kendisini idare meselesi ile karşılaştırılmıştır. Bu hem acıklı ve hem de gülünç manzara karşısında Bolşevik ihtilâlinin ilk yıllarında memleketinin hâlini gören meşhur dimağ mütehasşısı Pavlof'un «ferdlar gibi bazen cemiyetlerin de cinnet getirebileceğine» dair teşhis ve ifadesini hatırlamak mümkün değildir.

Filhakika bugün görünüşte şuarsuz ve cinnet sayılan, fakat arkasında evvelce çizilmiş bir programı olan tahrip mücadelesi ile bütün yüksek devlet müesseseleri sarsılmıştır. Bunlar arasında Türkiye'nin istikbalini hazırlayan üniversite ve marifin çöküşü, şüphesiz en mühimini teşkil eder. Fakat bize burada bu satırları yazdıran sebep İlahiyat Fakültesinin kapatılmasına dair bir haberin çıkmasıdır. Türkiye'de üniversite ilmi, milli ve insani gayeleri kaybederek iflâs ettiğini gösteren sayısız hadiseler mevcut olduğu için bu garip haberin de vârid olabileceğini düşünüyorum. Zira İlahiyat Fakültesinin daha kuruluşunda bile materyalist ve çürümüş muhitlerde bir huzursuklu âmi-li olduğu, İslâmî ilimlerin, mümkün mertebeye, ciddi olarak okutulmamasına çalışıldığı ve böylece bu yeni müesseseyi bir «şeytaniyat fakültesi» hâline düşürmek isteyenler olduğu çok görülmüştür. Lâkin içten ve dıştan çıkanlar bütün engelleri rağmen hamiyetli ve idealist vatan evlâtları sayesinde Fakülte ciddi bir ilim müessesesi olmak yoluna giriyor ve bu durum din ilimleri ile yetişen aydın nesillere tahammül edemeyenleri tedirgin ediyor; diğer fakültelere kıyasla ilmi ve milli vazifesini daha da iyi yapmağa çalışıyordu. Bugün lâikliğe milli irâdeye karşı girişilen siyasi baskı, muhtariyete rağmen üniversite mensupları arasında ilmi tazyiki artırma fırsatını vermiş ve İlahiyat Fakültesinin kapatma niyetlerini hissetmiştir. Nitekim fakültenin mühim bir unsuru olan Prof. Tayyip Okçu'nun çıkarılması da dini ilimlere karşı mevcut materyalist taassubun derecesini göstermiştir.

Habere göre İlahiyat Fakültesi irticai hâdiselere sahne olduğu için ilga edilmek istenmektedir. Üniversitede böyle bir teşebbüsün vukubulması bile çok hazin ve gülünçtür. Bu sebeple bizat bu vahim düşünce ve taassup sahipleri ilme, millete ve insanlığa karşı davranışları dolayısı ile bu yüksek makamlara layık olmadıklarını meydana koymuş ve kendi müesseselerini inkâra girişmişlerdir. Zira ilim ve irtica bir arada yaşayamaz. Aslında irtica değil, mürteci bahis mevzuu olmak icap ederdi. Bu takdirde İlahiyat Fakültesi gibi mânevi ilimler sahasında hayatî bir ehemmiyeti haiz bir müessesenin kapatılması, medeniyet tarihinde bile, nadir görülmüş cinayetlerden biri manasına gelir, ki Türkiye ilmi, milli ve insani esaslara aykırı böyle bir taassupla lekelenmeye layık değildir. Nitekim, varsa mürteci dururken bir ilim müessesesini ilgaya kalkışmak suistimali bulunana bütün devlet teşkilâtını, kazalara sebebiyet verdiği için nakil vasıtalarını kaldırmak gibi akılsızca bir işe girişmek demektir. Üniversitede Fakülte kanunlara aykırı bir irticai suçu varsa ancak bunların faillerini karşı gereken takibati yapabilir. Lâkin şunu da derhal belirtelim ki, İslâm'ın esaslarına ve müdafaasına uygun fikir ve hareketler din âlimlerinin vazifeleri ve laikliğin icabıdır. Bu sebeple bir kimse nasıl dinsizlik ve hatta Allahsızlıkta serbest ise başkalarını, hususiyetle din adamları ve âlimlerinin duygu ve hareketlerine tanınan hak ve hürriyetlere karşı da o nisbetle saygılı olmağa mecburdur. Din ve mukaddesat dışmanlığı da bundan ötürü suç sayılır. Esasen lâiklik te bu gibi çatışmaları önlemek için kabul edilmiş bir prensip değil midir? Aksi takdirde aydın geçinenler yalnız huzursuzluğun kaynağı olmazlar; her zaman ve her memlekette daima dindarlar yüzde 95'den fazla olduğu için din ve vicdan hürriyetine tecavüz edenler bizzat bu huzursuzluğun kurbanı olmağa mahkûm bulunurlar. Komünist memleketlerde bile, doktrinlerine aykırı olmasına rağmen, yalnız dini müesseseleri muhafaza etmişler; komünist partiler din düşmanlığı yaparken kilise de, kendi mevcudiyetinin hakkı ve müdafaası için, bu partilerle ve başkalarında bulunan Komünist hükümetlerle açıkça mücadele etmekte idiler.

Türkiye'ye rehber olması gereken üniversitede dinin ilmi tetkik ve öğretimlerine karşı baş gösteren bu taassup bu millîte musallat olan, ilim ve medeniyete düşman bir zihniyet ve tecavüzün mevcudiyetini daha çıplak bir şekilde meydana koymuş ve ceryan eden dehşet verici hâdiseler dolayısı ile ehemmiyet arz etmiştir. İlmî liyakate sahip olmadan yüksek pâyeleri olmuş bulunan bu «baylar» fakülteleri kimlerin ihtilâl yuvaları hâline getirdiklerini, kimlerin milli nizam esirler ülkesi yapmak istediğini görmüyorlar mı? ve birliği yıkacak mukaddes vatan topraklarını Bu «baylar» bütün dünyada din ilimleri için ilahiyat fakülteleri her türlü imkân ve teşkilata sahip iken Türkiye'yi bundan mahrum bırakmanın bir cinayet olacağını ve Türk milletinin buna müsaade edemeyeceğini anlamayanlar mı? Avrupa Üniversitelerinde İslâm tetkikleri yüksek bir seviyede devam ederken, müslüman Türkiye'nin bu sahada câhil kalmasından ve medeni sıfatını kaybedeceğinden utanmayacaklar mıdır?

Muhtariyete kanunu hoşla gitmeyen bir fakültenin muhtariyetine ve varlığına kasıd manasına geleceğini kimse iddia edemez. Esasen bu ilmi zaafiyeti dolayısı ile dünyada bir misli bulunmayan ve daha garibi Anayasa ile de tayin edilen bu muhtariyetin bizzat kendi içinden bile yıkılması mukadder idi ve bilhassa son dehşet verici hâdiseler mânen ve maddeten üniversiteyi yıkmıştır. Bu tahribata daha fazla devam edilmesi üniversitenin âkibetini göstermekte ve meselenin âcil olarak halline yardım etmektedir. Bu satırlarla kısaca belirtiyoruz, ki «çok sayın baylar» ilmi kifayetiniz olmasa bile aklı selime, milli ve insani duygulara sadakat gösteriniz; ilim ve düşmanlığından kurtulunuz. Zira Türk milleti ve milli köke sahip vatan evlâtları uzanmış; oyunları anlamış olduğundan yaramaz çocuklarını yazar veya zararsız hale getirecektir. Bu vatanın vîlâdi ve insanlık haysiyeti icabı ilme, vicdanlara baskıdan vaz geçelim, materyalist cephe bu güne kadar hep din adamlarının cehaletinden şikâyet ediyordu. Şimdi âlimlerine karşı cephe almakla samimiyetsizliğini ilân etmemiş midir?